

Ο Μικρός

ΗΡΩΕΣ

99

Φρανκενστάϊν
ο Γερμανός
Καταβολογός

ΥΠΩΣΙΣ

ΦΡΑΝΚΕΣΤΑΙΝ ο Γερμανός ΚΑΤΑΣΚΟΠΟΣ

Ο Σπίθας
κάνει «καβάλλα»

ΕΝΑ ταξί διασχίζει γοργά τους δρόμους της Νέας Υόρκης. Στο πίσω κάθισμά του είναι καθισμένος ο Κράμερ, ο κτηνώδης πυγμάχος που είναι πράκτωρ των Γερμανών (*). Πιο πίσω στη σκάρα του αυτοκινήτου είναι κουρνιασμένος ο Σπίθας, το καθυστερημένο στο μυαλό και αδιάκοπα πεινασμένο Έλληνόπουλο.

Ο Σπίθας μασουλάει ένα τεράστιο σάντουιτς και μουρμουρίζει:

—Θα τὰ πούμε τώρα από την καλή κύριε Κράμερ! Να μην ξιναβάλω μπουκιά στο

(*) Διάβασε το προηγούμενο τεύχος, το 98, που έχει τον τίτλο: «Κατά διαταγήν του Χίτλερ».

στόμα μου, ἂν δὲ σὲ κάνω τώρα νὰ μετανοιώσης πού γεννήθηκες Γερμανός!

Καθὼς τὸ ταξὶ προχωρεῖ, οἱ διαβάτες γυρίζουν καὶ κυττάζουν κατάπληκτοι τὸ παῖδι αὐτὸ πού κάνει «καβάλλα» στοὺς πιδὲ κεντρικοὺς δρόμους τῆς Νέας Ὑόρκης. Στὰ σταυροδρόμια οἱ ἀστυφύλακες τῆς τροχαίας τρέχουν πίσω ἀπὸ τὸ ταξὶ καὶ ἀπειλοῦν τὸ Σπίθα κουνώντας τὰ χέρια τους, μὰ τὸ Ἑλληνόπουλο δὲν τοὺς δίνει καμμιὰ σημασία. Ἀποτελειώνει τὸ σάντουιτς μὲ ἀπάθεια καὶ ζαρώνει ὅσο πιδὲ πολὺ μπορεῖ γιὰ νὰ μὴ γίνη ἀντιληπτὸς ἀπὸ τὸν Κράμερ.

Τέλος τὸ ταξὶ στρίβει δεξιὰ, μπαίνει μέσα σ' ἓνα στενὸ δρομάκο καὶ σταματᾷ ἐπὶ τὸ πίσω μέρος ἑνὸς οὐρανοξύστη. Ὁ Κράμερ πληρώνει τὸ σωφὲρ πηδαί ἐξω ἀπὸ κατευθύνεται πρὸς μιὰ μικρὴ πόρτα τοῦ οὐρανοξύστη.

Καθὼς τὸ ταξὶ ξεκινᾷ καὶ ὁ Κράμερ μπαίνει στὸν οὐρανοξύστη, ὁ Σπίθας πηδαί ἀπὸ τὴ σκάρα καὶ τρέχει πίσω ἀπὸ τὸ Γερμανό. Περνάει τὸ κατῶφλι τῆς πόρτας καὶ βρίσκει μέσα σ' ἓνα στενὸ διάδρομο. Στὸ δάθος τοῦ διαδρόμου μιὰ σκάλα ὁδηγεῖ πρὸς τὰ πάνω. Βήματα ἀκούγονται: βαρεῖα ἀπὸ τὸ μέρος αὐτό. Εἶναι ὁ Κράμερ πού ἀνεβαίνει τὴ σκάλα.

Ὁ Σπίθας δὲ διστάζει οὔτε στιγμή. Ὅσο καθυστερημένος κι' ἂν εἶναι στὸ μυαλό, ἡ ψυχὴ του δὲν ξέρει τί θὰ πῇ φόβος. Ἐξ ἄλλου, μιὰ σκέψη

γεννιέται στὸ μυαλό του καὶ τοῦ πολλαπλασιάζει τὸ θάρρος: «Ἐνας τέτοιος οὐρανοξύστης δὲν μπορεῖ νὰ μὴν ἔχῃ μεγάλη καὶ πλούσια κουζίνα! Μανούλα μου!»

Ἀνεβαίνει γοργὰ τὴ σκάλα, φτάνει στὸ κεφαλόσκαλο καὶ σταματᾷ ἀπότομα. Βλέπει τὸν Κράμερ νὰ μπαίνει μέσα σ' ἓνα μικρὸ ἀνελκυστήρα καὶ νὰ ξεκινᾷ πρὸς τὰ πάνω. Καὶ βλέπει στὸ καντράν τοῦ ἀνελκυστήρα νὰ σημειώνονται διαδοχικὰ τὰ διάφορα πατώματα πού προσπερνᾷ ἡ συσκευή. Πρῶτο πάτωμα, δεύτερο, τρίτο, τέταρτο πέμπτο... ὀγδο... δέκατο πέμπτο... δέκατο ἑνατο.

Ἐκεῖ ὁ ἀνελκυστήρας σταματᾷ. Τὸ φωτάκι τοῦ καντράν σβήνει, σημάδι ὅτι ὁ ἐπιβάτης του βγῆκε ἀπὸ τὴν καμπίνα τοῦ ἀνελκυστήρα.

Ὁ Σπίθας πιέζει τὸ κουμπὶ κλήσεως καὶ σὲ λίγο ὁ ἀνελκυστήρας δοῖσκει πάλι στὸ ἰσόγειο. Ὁ Σπίθας μπαίνει μέσα καὶ πιέζει τὸ κουμπὶ τοῦ πατώματος 19. Καθὼς ὁ ἀνελκυστήρας ξεκινᾷ, ἓνα σιγανὸ γρύλλισμα βγαίνει μέσα ἀπὸ τὸ πουκάμισο τοῦ ἀδιάκοπα περνασμένου παιδιοῦ καὶ ἓνα μαλλιαρὸ κεφαλάκι προβάλλει ἀπὸ τὸ ἀνοιγμά του γιὰ κᾶ του. Εἶναι ἡ Τσικίτα, ἡ ἀχώριστη μαϊμουδίτσα τοῦ Σπίθα, πού εἶναι ζαρωμένη μέσα στὸν κόρφο του.

Ὁ Σπίθας τῆς σπρώχνει πάλι τὸ κεφάλι μέσα τὸ πούκάμισό του καὶ λέει:

— «Ήσυχα! Δὲν ἦρθε ἀκό-

μα ή ώρα της δράσεως! Κάνε λίγη υπομονή!

Τὸ κεφαλάκι τοῦ συμπαθητικοῦ καὶ πανέξυπνου ζώου χάνεται μὲ μιὰ ἐκφρασι δυσαρρεσκείας. Ὁ Σπίθας τῆς ἔχει μάθει μερικὰ νέα κόλπα καὶ ἡ Τσικίτα διάζεται νὰ τὰ δοκιμάσῃ.

Ὁ ἀνεγκυστήρας σταματάει καὶ ὁ Σπίθας βγαίνει ἔξω. Βρίσκεται μέσα σ' ἓναν πλατύ καὶ μακρὺ διάδρομο. Ἐχει σουρουπώσει στὸ μεταξὺ καὶ τὰ φῶτα δὲν ἔχουν ἀνάψει ἀκόμα. Ἔτσι, ὁ διάδρομος εἶναι δυθισμένος μέσα σὲ πυκνὸ σκοτάδι. Ὁ Σπίθας προχωρεῖ πασπατευτὰ πρὸς τὸ βάθος τοῦ διαδρόμου ὅπου κάτω ἀπὸ μιὰ πόρτα διακρίνει λίγο φῶς.

Ξαφνικά, τὰ χέρια τοῦ πιάνουν ἓνα ἀνθρώπινο κορμί! Ταυτόχρονα δυὸ νευρώδη, μπράτσα τὸν ἀγκαλιάζουν, καὶ τοῦ ἐφαρμόζουν μιὰ ἐξαρρωτική λαβή, ποὺ κάνει τὴν ἀνάσα τοῦ νὰ κοπῇ! Θέλει νὰ φωνάξῃ μὰ κανένας ἦχος δὲν βγαίνει ἀπὸ τὸ στόμα τοῦ. Θέλει νὰ ἀπαντήσῃ κι' αὐτὸς μὲ μιὰ λαβή, νὰ χτυπήσῃ τὸν ἀντίπαλό του. Μὰ εἶναι ἀνίκανος νὰ κάνῃ τὴν παραμικρὴ κίνησι.

«Μανούλα μου! σκέπτεται. Εἶμαι χαμένος! Ὁ παλιογερμανὸς θὰ μὲ ξεκάνῃ πρὶν προλάβω νὰ ρίξω μιὰ ματιὰ στὴν κουζίνα τοῦ οὐρανοξύστη!»

Μιὰ φωνὴ λέει, στὴν αὐτὴν τοῦ στὴν ἀγγλικὴ γλῶσσα:

— Μείνε ἀκίνητος! Ἄν κά νης τὴν παραμικρὴ προσπά-

θεια νὰ ἐλευθερωθῇς, ἡ ραχοκοκκαλιά σου θὰ τσακιστῇ στὰ δύο!

Ἐνα κύμα χαρᾶς πλημμυρίζει τὸ Σπίθα. Ἀναγνωρίζει τὴ φωνὴ αὐτὴ! Εἶναι ἡ φωνὴ τοῦ Παιδιοῦ - Φάντασμα! Εἶνα: ἡ φωνὴ τοῦ φίλου τοῦ τοῦ Γιώργου!

Καταβάλλει μιὰ ἀπεγνωσμένη προσπάθεια καὶ καταφέρνει νὰ τραυλίσῃ πνιχτά:

— Γιώργο! Εἶμαι: ἐγώ! Ὁ Σπίθας!

Ἡ συντριπτικὴ λαβὴ χαλαρώνεται. Ἡ φωνὴ τοῦ Γιώργου λέει: μ' ἐκπληξί:

— Ὁ Σπίθας! Πῶς δρέθηκες ἐδῶ μέσα;

— Μπορῶ νὰ κάνω κι' ἐγὼ τὴν ἴδια ἐρώτησι; ἀπαντᾷ ὁ Σπίθα ποὺ ἔχει νευριάσει. Κόντεψες νὰ μὲ σπάσης στὰ δύο! Φίλος εἶσαι ἐσύ; Νάχα καμμιά δεκαριά τέτοιους φίλους τύφλα νάχουν οἱ ἐχθροὶ μου!

Ἡ ἀπαγωγή

ΜΙΣΗ ὥρα νωρίτερα, ὁ Γιώργος ἐπέστρεφε ἀπὸ μιὰ περιπλάνησί του στοὺς δρόμους τῆς Ν. Ὑόρκης, ὅπου μάταια ψάχνει: μέρες τώρα νὰ βρῇ τὰ ἴχνη τοῦ τρομεροῦ Γερμανοῦ κατασκόπου Φρανκενστάϊν καὶ τῶν πρακτόρων του. Καθὼς βάζει τὸ κλειδί στὴν πόρτα τοῦ διαμερίσματος τοῦ ξενοδοχείου, ὅπου μένει μαζί μὲ τοὺς φίλους του, ἀκούει ἀπὸ τὸ ἐσωτερικὸ μιὰ πνιχτὴ κραυγὴ τρόμου. Εἶναι ἡ φωνὴ τῆς

Κατερίνας! 'Η αγαπημένη του βρίσκεται σὲ κίνδυνο!

Ξεκλειδώνει γοργὰ καὶ ὁρμάει μέσα.

— Κατερίνα !, φωνάζει. Κατερίνα.

Καμμιὰ ἀπάντησις. Τρέχει πρὸς τὸ πίσω μέρος τοῦ διαμερίσματος, ὅπου βρίσκεται ἡ πόρτα κι' ἡ σκάλα κινδύνου. 'Η πόρτα εἶναι ἀνοιχτή καὶ στὸ τέρμα τῆς σκάλας κάτω εἶναι σταματημένο ἓνα αὐτοκίνητο, ὅπου αὐτὴ τῇ στιγμῇ δυὸ μεγαλόσωμοι ἄντρες χώνουν τὴν Κατερίνα, κρατώντας κλειστὸ τὸ στόμα τῆς μὲ τίς παλάμες τους!

Πρὶν ὁ Γιώργος προλάβῃ νὰ κινηθῇ, τὸ αὐτοκίνητο ξεκινάει καὶ χάνεται γοργὰ πίσω ἀπ' τὴν πρὶο κοντινὴ γω-

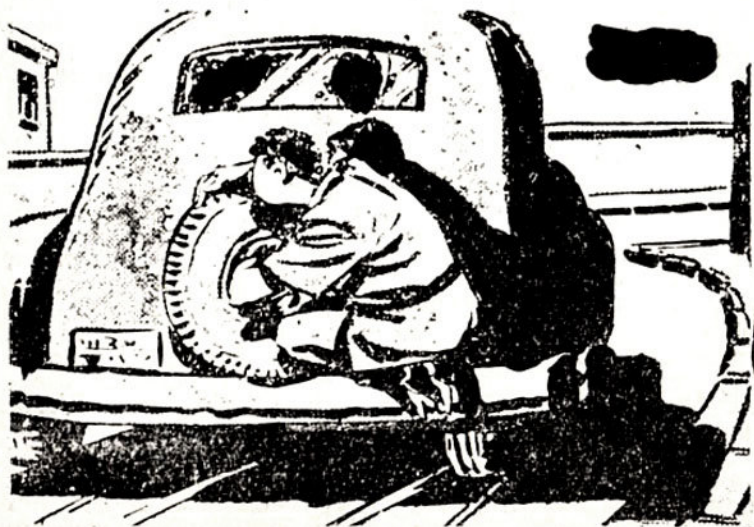
νία. Τὸ μόνο ποὺ τὸ Παιδί - Φάντασμα προλαβαίνει νὰ δῇ εἶναι νὰ διακρίνῃ τὸν ἀριθμὸ τοῦ αὐτοκινήτου.

Μένει γιὰ μιὰ - δυὸ στιγμὲς μουδιασμένος μὲ τὴν ψυχὴ παγωμένη, κι' ἔπειτα γυρίζει καὶ μπαίνει στὸ διαμέρισμα. Τρέχει στὸ τηλέφωνο καὶ συνθέτει ἓναν ἀριθμό.

— Ἐμπρὸς!, λέει. Ἐσὺ εἰσαι, στρατηγέ μου;

— Ἐγώ, ἀπαντᾷ ἡ φωνὴ τοῦ ἀρχιστρατήγου τῶν Συμμάχων.

— Ἐδῶ τὸ Παιδί - Φάντασμα ! Συνέβη κάτι τρομερό, ποὺ ὅμως ἴσως μᾶς ὀδηγήσῃ στὸ κρησφύγετο τῶν Γερμανῶν! Ἀπήγαγαν τὴν Κατερίνα! Μὴ μοῦ κάνετε ἐρωτήσεις στρατηγέ μου! Θέλω ἔπει-

Τὸ ταξὶ κυλάει γοργὰ μὲ τὸ Σπίθα κουρνιασμένο πίσω του.

Βλέπει τη μαϊμούδιτσα με το πιστόλι του στο χεράκι της!

γόντως μια πληροφορία που μόνο έσείς μπορεί να ζητήσετε από την υπηρεσία της τροχιάς. Σε ποιόν ανήκει το αυτόκινητο με τα στοιχεία Ν. Υ. 163254.

— Θα έχης αυτό που θέλεις σε μερικά λεπτά, Παιδί - Φάντασμα!

Ο Γιώργος ακουμπάει το ακουστικό στη θέση του και περιμένει με απέραντη αγωνία στην ψυχή. Τα λεπτά που περνούν του φαίνονται σαν αιώνες, ενώ χοντρές στα γόνας ιδρώτα κυλούν από το μέτωπό του.

Ξαφνικά, το τηλέφωνο κουνιζει διαπεραστικά. Με λαχτάρα, το Παιδί - Φάντασμα το σηκώνει, το φέρνει

στο αυτί του και το πρόσωπό του γίνεται κατάχλωμο. Μια φωνή λέει μέσα από το ακουστικό:

— Παιδί - Φάντασμα, κρατάμε την Κατερίνα! "Αν σε είκοσι τέσσερις ώρες δεν έχεις φύγει από τη Νέα Υόρκη, ή αγαπημένη σου θα πεθάνη με φριχτό τρόπο! "Οπως καταλαβαίνεις αυτή τη στιγμή σου μιλάει ο φίλος ο Φρανκενστάιν.

— Κι' αν φύγω; ρωτάει ο Γιώργος τρέμοντας όλόκληρος από λύσσα. Τί θα γίνει ή Κατερίνα;

— Θα την αφήσουμε ελεύθερη αμέσως μόλις το αεροπλάνο με το οποίο θα φύγης

ἀπογειωθή ἀπὸ τὸ ἀεροδρόμιο!

Καὶ ὁ Φρανκενστάιν διακόπτει τὴ συνδιάλεξι.

Μόλις ὁ Γιώργος ἀκουμπάει τὸ ἀκουστικὸ στὴ θέσι του, τὸ τηλέφωνο κουδουνίζει πάλι.

— Ἐμπρός! λέει τὸ Παίδι - Φάντασμα μ' ἀγωνία φέρνοντας τὸ ἀκουστικὸ στὸ αὐτί του.

— Ἀκουσε, παιδί μου, λέει ἡ φωνὴ τοῦ ἀρχιστρατήγου, τὸ αὐτοκίνητο πού μου ἔδωσες τὸν ἀριθμὸ του ἀνήκει σὲ μιὰ ἐταιρία. Κάποιος λάθος θὰ ἔκανες, γιατί πρόκειται γιὰ μιὰ ἐταιρία παλιὰ καὶ γνωστὴ σ' ὅλους τοὺς ἐμπορευόμενους τῆς Νέας Ὑόρκης.

— Γνωστὸς ἀπὸ πολλὰ χρόνια ἦταν κι' ὁ στρατηγὸς Στίμσον, ἀπαντᾷ τὸ Ἑλληνόπουλο, κι' ὅμως ἀπεδείχθη ὅτι κάτω ἀπὸ τὸ πρόσωπό του κρυβόταν ὁ τρομερὸς Γερμανὸς κατάσκοπος Φρανκενστάιν. Ποιὰ εἶναι ἡ ἐταιρία αὐτὴ καὶ ποιὸς εἶναι ὁ πρόεδρός της;

— Εἶναι ἡ ἀμερικανοκαναδικὴ ἐταιρία ἐμπορίου καὶ στεγάζεται στὸν οὐρανοξύστη 132 τῆς Δεκάτης ὁδοῦ. Πρόεδρός της εἶναι ἕνας παλιὸς ἐμπόρος τῆς Νέας Ὑόρκης, ὁ Τζὼν Μπέντελμαν.

— Εὐχαριστῶ, στρατηγέ μου, λέει τὸ Παίδι - Φάντασμα. Εἶναι δυνατόν νὰ ἀναθέσετε σὲ μερικοὺς ἀπὸ τοὺς πρὶο γενναίους καὶ πρὶο ἐμπιστοὺς ἄνδρες σας νὰ κυκλώ-

σουν καὶ νὰ ἐπιβλέπουν τὸν οὐρανοξύστη αὐτό; Δὲν πρέπει νὰ γίνουν ἀντιληπτοὶ καὶ δὲν πρέπει νὰ ἐπέμβουν, παρὰ μόνον ἂν παραστήτῃ ἀνάγκη. Στὴν περίπτωσι αὕτῃ, θὰ ρίξω ἀπὸ ἓνα παράθυρο τοῦ οὐρανοξύστη μιὰ κόκκινη φωταβολίδα, πού θὰ σημαίνει ὅτι χρειάζομαι ἐνισχύσεις.

— Ἐν τάξει, Παίδι-Φάντασμα, λέει ὁ ἀρχιστράτηγος. Καλὴ τύχη!

Τὸ Ἑλληνόπουλο ἀκουμπάει τὸ ἀκουστικὸ στὴ θέσι του καὶ μὲ διαστικὲς κινήσεις ἐτοιμάζεται γιὰ μιὰ ἐπιδρομὴ, ὀλομόναχος, ἐναντίον τοῦ κρησφύγετου τῶν Γερμανῶν. Καθὼς ἀνοίγει συρτάρια καὶ παίρνει διάφορα πράγματα πού σκοπεύει νὰ πάρῃ μαζί του, δὺο πράγματα τὸν ἀπασχελοῦν. Πρῶτον ὁ Σπίτας. Ἄν εἶχε μαζί του τὸν καθυστηρημένο στὸ μυαλὸ ἀλλὰ ἡρωϊκὸ σύντροφό του, θὰ εἶχε περισσότερες πιθανότητες ἐπιτυχίας. Δεύτερον, εἶναι ἄρα ὁ οὐρανοξύστης 132 τῆς Δεκάτης Ὀδοῦ τὸ κρησφύγετο τῶν Γερμανῶν κατασκόπων ἢ ἔχει δικό ὁ ἀρχιστράτηγος;

Βγαίνει διαστικὰ ἀπ' τὸ διαμέρισμά του, κατεβαίνει στὸν προθάλαμο, παίρνει ἓνα ταξὶ καὶ μερικὰ λεπτὰ ἀργότερα θρίσκειται μπροστὰ εἰς τὸν οὐρανοξύστη 132 τῆς Δεκάτης Ὀδοῦ. Ἐχει ἀρχίσει νὰ σκουρμπῶνῃ καὶ τὰ πεζοδρόμια εἶναι γεμάτα διαβάτες πού γυρίζουν στὸ σπίτι τους ἀπὸ τῆ δουλειά τους.

Έτσι κανένας δεν προσέχει το παιδί αυτό που κόβει βόλτες μπροστά στον ούρανοξύστη εξέταζοντας με προσοχή το κτίριο.

Το «Γράμμα»

ΟΛΑ τὰ κάτω πατώματα του ούρανοξύστη είναι σκοτεινά, σημάδι ότι οι υπάλληλοι της εταιρίας έχουν τελειώσει τη δουλειά τους κι' έχουν φύγει. Μόνο στο τελευταίο πάτωμα μερικά παράθυρα είναι φωτισμένα δείχνοντας έτσι ότι οι διευθυνταί της εταιρίας βρίσκονται ακόμα μέσα στο κτίριο. Από την ανοιχτή πόρτα ο Γιώργος διακρίνει ένα μεγαλόσωμο θυρωρό, που στέκεται πίσω από ένα μεγάλο κυκλικό πάγκο δίπλα στην είσοδο.

Το Παιδί - Φάντασμα βγάζει από την τσέπη του ένα φάκελλο κι' ένα στυλό και γράφει:

«Κον Τζων Μπέντελμαν έπεϊγιν».

Έπειτα, μπαίνει διαστικά στον προθάλαμο του ούρανοξύστη.

— "Ε, μικρέ!, φωνάζει: ό της συμμορίας είναι έγκατε-

θυρωρός. Για πού το έβαλες; — "Εχω ένα πολύ έπείγον γράμμα γι'ά τον κύριο Μπέντελμαν!, άπαντάει ό Γιώργος.

— Δός το μου έμένα και θά του το δώσω όταν κατεβή γι'ά νά φύγη, λέει: ό θυρωρός.

— Πρέπει: νά του το δώσω στά χέρια του και μάλιστα άμέσως λέει: ό Γιώργος. Αύτός πού μου το έδωσε μου είπε ότι: ό κύριος Μπέντελμαν θά χαρή τόσο πολύ διαβάζοντας το γράμμα, ώστε θά μου δώση σίγουρα ένα πολύ μεγάλο φιλοδώρημα! "Αφησέ με, σέ παρκαλώ, νά του το πάω ό ίδιος!

Ό θυρωρός άνασηκώνει τους ώμους του.

— Καλά, άπαντάει. Το γραφείο του κυρίου Μπέντελμαν είναι: στο πάτωμα 19. Υπάρχει όμως ένας άλλος θυρωρός εκεί, σωστός κέρβερους και άμφιβάλλω άν θ' σ' άφήση νά μπής στο ιδιαίτερο γραφείο του.

— Εύχαριστώ, λέει: το Παιδί - Φάντασμα.

Τρέχει: στον άνελκυστήρα, μπαίνει: μέσα, πιέζει: το κουμπί του δεκάτου ένατου πατώματος και ξεκινάει γοργά πρὸς τὰ πάνω.

Είναι κάπως άπογοητευμένος. "Η εύκολία με την όποία το άφησε νά περάση ό θυρωρός δείχνει: ότι: δέν συμβαίνει: τίποτα ύποπτο μέσα στο κτίριο αυτό. Έκτός άν...

Μι:ά σκέψις λάμπει: μέσα του. Έκτός άν το άρχηγείο

στημένο στο τελευταίο πάτωμα και δεν εμποδίζουν την είσοδο στους ξένους επίτηδες για να μην προκαλέσουν ύποψιες.

Όταν φτάνει στο πάτωμα 18 σταματάει τον ανέλκυστήρα, βγαίνει έξω και συνεχίζει το ανέδασμα με τα πόδια. Φτάνει στο κεφαλόσκαλο του δεκάτου ένατου πατώματος και μαρμαρώνει. Δυο μεγαλόσωμοι άντρες στέκονται μερικά μέτρα πιο πέρα από τη μια κι' από την άλλη μεριά της πόρτας του ανέλκυστήρα, περιμένοντας ίσως να φτάσει ο ανέλκυστήρας και ν' αρπάξουν τον επιβάτη του.

— Τι γίνεται αυτό το παλιόπαιδο, πού μάς τηλεφώνησε ο θυρωρός ότι έρχεται: έ-

πάνω; γρυλλίζει: ο ένας. Γιατί άργει;

Ο διάδρομος είναι σκοτεινός, γιατί δεν έχουν ανάψει το φως. Ο Γιώργος όμως διακρίνει στην άλλη άκρη του έναν άλλο ανέλκυστήρα να ανοίγει και βλέπει μια μεγάλη σιλουέττα να βγαίνει και να χάνεται: σε μια άλλη πόρτα, χωρίς να δώσει καμιά σημασία στους δυο άντρες. Το Παίσι - Φάντασμα νοιώθει ένα ρίγος να διατρέχει την σπονδυλική του στήλη. Αναγνώρισε τη σιλουέττα αυτή. Είναι ο κτηνώδης πυγμαχός Κράμερ! Δεν έπεσε έξω λοιπόν! Βρίσκεται στο κρησφύγετο των Γερμανών.

Μέσα στο σκοτάδι, πού γίνεται: από στιγμή σε στιγμή

‘Ο Σπίθας πέφτει τότε ούρλιάζοντας στο κενό!

Βλέπει τὸν Γιώργο καὶ τὸν Φραγκενστάιν νὰ συγκρούωνται μὲ μανία!

πὸ πυκνὸ, τὸ Παῖδι - Φάντασμα ἐπιτίθεται: τότε μὲ κεραυνοβόλα ὁρμή. Ρίχνεται πάνω στοὺς δυὸ ἄντρες πού παραμονεύουν καί, πρὶν αὐτοὶ θροῦν τὸν καιρὸ νὰ ἀντισταθῶν, τοὺς ρίχνει χάμω, καὶ τοὺς δυὸ ἀναίσθητους χτυπώντας τοὺς μὲ τὴν κάννη τοῦ πιστολίου του. Ἐπειτα προχωρεῖ πρὸς τὸ δάθος τοῦ διαδρόμου, ἔχοντας τὰ αὐτιά του τεντωμένα καὶ ὅλες του τὶς αἰσθήσεις σὲ ἐπιφυλακή.

Ξαφνικά, μαρμαρώνει: πάλι. Ἀκούει κοντὰ του ἓνα βουήσιμα μηχανῆς ἀπὸ ἀνελκυστήρα καὶ μιὰ πόρτα ἀνοίγει. Μιὰ σιλουέττα γλυστράει πρὸς τὸ μέρος του.

Τὸ Ἑλληνόπουλο συσπει-

ρώνεται, ἀφίνει τὸν ἄγνωστο νὰ φτάσῃ κοντὰ του καὶ ἐπιτίθεται. Τὸν ἀρπάζει καὶ τοῦ ἐφαρμόζει μιὰ λαβὴ τόσο συντριπτικὴ ὥστε περιμένει ν' ἀκούσῃ τὰ κόκκαλα τοῦ ἀντιπάλου του νὰ σπάζουν.

Τοῦ λέει: σιγανά:

— Μείνε ἀκίνητος! Ἄν κάνῃς τὴν παραμικρὴ κίνησι νὰ ἐλευθερωθῇς, ἢ ραχοκοκκαλιά σου θὰ τσακιστῇ στὰ δύο!

Μὰ πνιχτὴ καὶ πολὺ γνωστὴ φωνὴ ἀπαντᾷ:

— Γιώργο! Εἶμαι ἐγώ! Ὁ Σπίθας!

Τὸ Παῖδι - Φάντασμα χαλαρώνει τὴ λαβή. Λίγο ἀκόμα καὶ θὰ σκότωνε τὸν καλὺτερο φίλο του!

“Ένα σατανικό σχέδιο

ΜΕ ΣΥΝΤΟΜΕΣ και σιγανές φράσεις, τὰ δυὸ ‘Ελληνόπουλα ἐξηγούν τὸ ἓνα στὸ ἄλλο τί ἔχει συμβῆ στὸ διάστημα τῶν τελευταίων ὥρῶν. “Επειτα ὁ Γιώργος λέει:

— “Εδῶ μέσα εἶναι τὸ μυστικὸ κρησφύγετο τῶν Γερμανῶν κατασκόπων. Καὶ κάπου ἐδῶ μέσα εἶναι: αἰχμάλωτη ἡ Κατερίνα! Πρέπει νὰ τὴν βροῦμε Σπίθα, ὅσο εἶναι ἀκόμα ζωντανή! “Ακολουθήσέ με...

Προχωροῦν πρὸς τὸ βάθος τοῦ διαδρόμου, στρίβουν δεξιὰ καὶ φτάνουν μπροστὰ σὲ μιὰ τζαμωτὴ πόρτα ποὺ βγάζει σὲ μιὰ θεράντα. Ὁ Γιώργος ἀνοίγει τὴν πόρτα μὲ προφυλάξεις καὶ κυττάζει ἔξω. Τὰ μάτια του λάμπουν ἀπὸ χαρά. Ἡ θεράντα αὐτὴ κάνει τὸ γύρο ὁλοκλήρου τοῦ πατώματος περνώντας μπρὸς ἀπὸ τὰ παράθυρα ὅλων τῶν δωματίων, ποὺ βλέπουν πρὸς τὰ ἔξω.

— “Ελα, Σπίθα!, λέει.

Βγαίνουν στὴ θεράντα καὶ

γλιστροῦν ἀθόρυβα μέσ’ στὸ μισοσκόταδο τοῦ βραδυνοῦ. Πλησιάζουν στὸ πρῶτο φωτισμένο παράθυρο ποὺ συναντοῦν καὶ κυττάζουν μέσα μὲ προφυλάξεις. “Ανασκιρτοῦν ἀθελά τους. Βλέπουν τρεῖς ἄντρες νὰ ἐξετάζουν μὲ προσοχὴ ἓνα χάρτη τῆς Νέας Ὑόρκης, ποὺ εἶναι ἀπλωμένος σ’ ἓνα τραπέζι πολὺ κοντὰ στὸ παράθυρο.

— Ἡ δόμβα, λέει ἓνας ἀπ’ αὐτοὺς μὲ φωνὴ ἀρκετὰ δυνατὴ ὥστε νὰ ἀκούγεται: ἀπ’ τὰ δυὸ παιδιὰ μέσα ἀπ’ τὸ τζάμι, ἔχει τοποθετηθῇ μέσα σὲ μιὰν ὑπόνομο κάτω ἀπὸ τὴν διασταύρωσι τῶν Ὁδῶν 23 καὶ 14. Δὲ μὲνει παρὰ νὰ βάλουμε τὸ καφουλί ἀναφλέξεως γὰρ νὰ ἀναπνέξουμε στὸν ἀέρα ὁλόκληρο τὸ δίκτυο κεντρικῆς διανομῆς τοῦ ἡλεκτρικοῦ ρεύματος τῆς Νέας Ὑόρκης καὶ νὰ θυθίσουμε τὴν πάλι στὸ σκοτάδι! “Ετσι, οἱ ἄνθρωποι μας θὰ βροῦν τὴν εὐκαιρίαν νὰ ἐπιτεθοῦν ἐναντίον τοῦ στρατηγείου τῶν Συμμάχων καὶ νὰ κλέψουν ὅλο τὸ ἀρχεῖο του! Αὐτὸ θὰ γίνη σὲ δυὸ ὥρες, στὶς ἑντεκα καὶ τέταρτο ἀκριβῶς!

Τὸ Παιδί - Φάντασμα ἀνατριχιάζει. Τὸ σχέδιο αὐτὸ τῶν Γερμανῶν εἶναι τὸ πῶ ἐγκληματικὸ ἀπὸ ὅσα ἔχουν συλλάβει ποτὲ οἱ πράκτορες τοῦ Χίτλερ. “Αν ἐκραγῇ ἡ δόμβα τοῦ τεραστίου οὐρανοξύστες θὰ τινάχουν στὸν ἀέρα καὶ ἑκατοντάδες χιλιάδες ἄνθρωποι θὰ βροῦν τὸν θάνατο.

— Ξέρετε τί ἔχετε νὰ κά-

νετε, συνεχίζει ο Γερμανός. Θα φύγετε άμέσως και θα τοποθετηθήτε στις θέσεις, που έχει όρίσει ο Φρανκεστάιν, έτσι: μοι για την επίθεση, που θα ρίξη στα χέρια μας πολύτιμα στοιχεία για τις κινήσεις και για τη δράσι των εχθρών μας!

Ο Γιώργος σκύβει και τραβάει το Σπίθα μακριά από το παράθυρο. Ένα μεγάλο δίλημμα κάνει την ψυχή του να ματώνη: να μείνη και να προσπαθήση να ελευθερώση την Κατερίνα ή να φύγη άμέσως για να τρέξη να ειδοποιήση το στρατηγείο;

Μά δεν του δίνεται ο καιρός να πάρη μια απόφασι. Από κάπου κοντά, φτάνει ως τ' αυτιά του μια πιιχτή κραυγή πόνου. Είναι ή φωνή της Κατερίνας! Κάθε διαταγμός σδήνει μέσα στο Έλληνόπουλο. Σέρονεται προς ένα άλλο παράθυρο από όπου προήλθε ή κραυγή με το Σπίθα ξοπίσω του. Άνασκήώνει έλαφρά το κεφάλι του και μέσα από το τζάμι του παραθύρου βλέπει κάτι που κάνει το πρόσωπό του να κίνη κατακόκκινο από θυμό.

Η Κατερίνα είναι καθισμένη σε μια καρέκλα και δεμένη πάνω της μ' ένα σκοινί! Μπροστά της στέκεται ένας μεγαλόσωμος άντρας, που το πρόσωπό του είναι άγνωστο στο Γιώργο, μά που το βλέμμα του και ή κορμοστασιά του είναι πολύ γνωστά. Έχει το βλέμμα και την κορμοστασιά του στρα-

τηγού Στίμσον, που δεν είναι άλλος από τον τρομερό Φρανκενστάιν, τον άδυσώπητο κατάσκοπο του Χίτλερ!

Ο Φρανκενστάιν κρατάει στο ένα του χέρι ένα πιστόλι και φοβερίζει μ' αυτό την Κατερίνα. Με το άλλο χέρι την χτυπάει στο πρόσωπο λέγοντας:

— Άν δεν μιλήσης και δεν μου πής αυτό που θέλω, να πεθάνης! Ποιό είναι το νέο σύνθημα που χρησιμοποιούν τώρα οί Σύμμαχοι; Πώς μπορώ να μπώ στο στρατηγείο!

— Δεν ξέρω το σύνθημα, απαντάει ή Έλληνοπούλα περφορντικά. Κι' αν ακόμα το ήξερα όμως, δε θα σου το έλεγα, δολοφόνε!

Το χέρι του Φρανκενστάιν άνεβοκατεβαίνει και χτυπάει πάλι βανάουσα το κορίτσι στο πρόσωπο.

— Σου δίνω προθεσμία τριών λεπτών για ν' απαντήσης!, της λέει άγρια. Άν δεν μου πής αυτό που σου ζήτησα, θα πιέσω τη σκανδάλη!

— Δεν πρόκειται να σου απαντήσω, λέει με ήρεμη φωνή ή Κατερίνα. Ξεχνάς όμως ότι έδωσες το λόγο σου στο Παίδι - Φάντασμα να με ελευθερώσης αν φύγη από τη Νέα Υόρκη σε είκοσιτέσσερις ώρες.

Ένα σαρκαστικό γέλιο ξεπηδάει από το λαρύγγι του Γερμανού.

— Δεν έχει καμιά σημασία ο λόγος που έδωσα! Έκείνο που έχει σημασία είναι

νά σου άποσπάσω τὸ σύνθημα τῶν Συμμάχων! Σοῦ μένουν δυόμισι λεπτά!

Ὁ Γιώργος τραβάει τὸ πιστόλι του καὶ ἐτοιμάζεται νὰ πυροβολήσῃ ἐναντίον τοῦ Φρανκεστάιν μέσα ἀπὸ τὸ τζάμι. Ξέρεῖ ὅτι ὁ πυροβολισμὸς αὐτὸς θὰ εἰδοποιήσῃ τοὺς ἄλλους Γερμανοὺς καὶ ὅτι ἐπομένως τὰ τρία παιδιὰ δὲν θὰ μπορέσουν νὰ ξεφύγουν ἀπὸ τὸ κρησφύγετο τῶν κατασκόπων, μὰ δὲν μπορεῖ νὰ κάνῃ διαφορετικά. "Αν θελήσῃ νὰ μπηῇ στὸ δωμάτιο καὶ νὰ δοκιμάσῃ νὰ θέσῃ ἐκτὸς μάχης ἀθόρυβα τὸν Φρανκεστάιν, ὁ Γερμανὸς θὰ πυροβολήσῃ ὅπωςδὴποτε ἐναντίον τῆς Κατερίνας. Τὸ δάχτυλό του ἀκουμπάει στὴ σκανδάλη....

Μία ἥρωϊκὴ μαϊμού!

Ε ΑΦΝΙΚΑ, ὁ Σπί-
Ε θας τὸν πιάνει ἀ-
πὸ τὸ μπράτσο, μουρμουρι-
ζοντας στὸ αὐτί του σιγανά:

— Μή, Γιώργο! Θὰ τὸν ἀναλάβῃ ἡ... Τσικίτα! Θὰ ἐ-
φαρμόσῃ ἓνα νέο κόλπο ποὺ
τῆς ἔμαθα σήμερα τὸ πρωτῆ.

Καί, πρὶν ὁ Γιώργος προ-
λάβῃ νὰ καταλάβῃ τί σκο-
πεύει νὰ κάνῃ ὁ Σπίθας, τὸ
καθυστερημένο στὸ μυαλό
παιδί, ποὺ πότε-πότε δείχνει
μιά ἐκπληκτικὴ ἐξυπνάδα,
βγάζει τὴν Τσικίτα ἀπὸ τὸν
κόρφο του καὶ ἀρχίζει νὰ τῆς
κάνῃ διάφορα νοήματα, δει-
χνοντάς της πότε ἓναν ἀνοι-
χτὸ φεγγίτη, ποὺ εἶναι πάνω
ἀπὸ τὸ παράθυρο, πότε τὸν
Φρανκεστάιν καὶ πότε τὸ πι-
στόλι του, ποὺ αὐτὸς ἔχει ἀ-
κουμπήσει γιὰ λίγο πάνω σ'
ἓνα τραπέζι γιὰ νὰ ἀνάψῃ ἓ-
να τσιγάρο.

Τὸ ἐξυπνο ζῶο ξύνει μερι-
κὲς φορὲς τὸ κεφάλι του. "Ε-
πειτα, ἀφίνει ἓνα σιγανὸ
γρύλλισμα γιὰ νὰ δείξῃ στὸν
κύριό του ὅτι κατάλαβε καὶ
μὲ γοργὲς ἀθόρυβες κινήσεις
σκαρφαλῶναι ὡς τὸν φεγγίτη,
μπαίνει στὸ δωμάτιο χωρὶς
νὰ ἀντιληφθῇ τίποτα ὁ Φραν-
κεστάιν, ἀνεδραίνει πάνω στὸ
τραπέζι καὶ ἀρπάζει τὸ πι-
στόλι!

Ἡ Κατερίνα, ποὺ ἔχει δῆ
τὴν Τσικίτα, τὴν κυττάζει μὲ
μάτια ὀρθάνοιχτα ἀπ' τὴν ἐκ-
πληξι. Ὁ Γερμανὸς ἀνάβει
τὸ τσιγάρο του καὶ γυρίζει
γιὰ νὰ πάρῃ τὸ πιστόλι, λέ-
γοντας στὴν Κατερίνα:

— Τὰ τρία λεπτά πέρα-
σαν! Θὰ πεθάνῃς, καταραμέ-
νη Ἑλληνοπ...

Ἡ φωνὴ πνίγεται στὸ λα-
ρύγγι του. Τὸ τσιγάρο ξεφεύ-
γε ἀπὸ τὰ χεῖλιά του καὶ τὰ
μάτια του πάνε νὰ πεταχτοῦν
ἀπὸ τίς κόγχες του στὸ ἀντί-
κρυσμα τῆς μαϊμουδίτσας

πού κρατάει τὸ πιστόλι· μὲ τὴν κἀνὴ στραμμένη πρὸς τὸ στήθος του. Μὲ μιὰ ἐνστικτώδη κίνησι, ὁ κατάσκοπος σηκώνει ἀργὰ τὰ χέρια μπροστὰ στὴν ἀπειλὴ τῆς Τσικίτας!

Τὸ θέαμα εἶναι πολὺ κωμικό, μὰ τὸ Παιδί - Φάντασμα δὲν ἔχει καμμιά διάθεσι γι' αὐτὸ γέλια. "Ἐχει φτάσει ἡ στιγμή τῆς δράσεως!

Μὲ μιὰ ταχύτατη κίνησι, ἀρπάζει τὸ παράθυρο ἀπὸ κάτω ἀπὸ τὸ μέρος του καὶ τὸ ἀνασηκώνει γοργά. Πηδάει μέσα στὸ δωμάτιο μὲ τὸ πιστόλι του προτεταμένο.

— Φρανκενστάιν, λέει μὲ φωνὴ παγερὴ καὶ γεμάτη ὑπόκωφο θυμὸ, πολὺ θὰ χαρῶ ἂν μὲ μιὰ ἀπερσεκεψία σου μοῦ δώσης τὴν εὐκαιρία νὰ πυροβολήσω καὶ νὰ ἀπαλλάξω τὸν κόσμον ἀπὸ ἕναν ἀνανδρο δολοφόνον, πού χτυπᾷ δεμένες γυναῖκες! Σπίθα, ἐλευθέρωσε τὴν Κατερίνα!

Ἐνῶ ὁ Φρανκενστάιν μένει ἀσάλευτος μαρμαρωμένος ἀπὸ ἐκπληξί· καὶ τρόμο ὁ Σπίθας κόβει τὰ σκοινιά τῆς Κατερίνας μ' ἕνα σουγιά· πού βγάζει ἀπὸ τὴν τσέπη του.

— Μὲ τὰ ἴδια σκοινιά, λέει ὁ Γιώργος, δέσε τώρα τὸν ἀγαπητό μας φίλο Φρανκενστάιν! Μείνε ἡσυχος, Γερμανέ! Στὴν παραμικρὴ κραυγὴ ἢ κίνησι σου, μιὰ σφαῖρα θὰ καρφωθῇ στὸ ἐγκληματικὸ σου κρανίον!

Τὸ στήθος τοῦ Παιδιοῦ - Φάντασμα φουσκώνει ἀπὸ ἰκανοποίησι καὶ χαρὰ. "Ὅλα

πηγαίνουν καλὰ. Θὰ δέσουν καὶ θὰ φιμώσουν τὸν Φρανκενστάιν καὶ θὰ φύγουν ἀθόρυβα ὅπως μπῆκαν ἀπὸ τὴν πίσω εἴσοδο ἀπὸ τὴν ὁποία εἶχε ἀνεβῇ ὁ Σπίθας παρακολουθώντας τὸν Κράμερ.

Καὶ τότε, ξαφνικά καὶ ἀπροσδόκητα, συμβαίνει κάτι πού ἀνατρέπει ὅλα τὰ σχέδιά του. Καθὼς ὁ Σπίθας πλησιάζει στὸν Φρανκενστάιν, ἡ Τσικίτα, πού κρατάει πάντα τὸ πιστόλι, περνάει τὸ δάχτυλό της στὴ σκανδάλη καὶ τὴν πιέζει. "Ένας ἐκκωφαντικὸς πυροβολισμὸς ἀντηχεῖ κι' ἡ σφαῖρα πηγαίνει καὶ καρφώνεται στὸν τοῖχο, περνώντας μερικὰ ἐκατοστὰ πάνω ἀπὸ τὸ κεφάλι τοῦ Γερμανοῦ!

Γιὰ μιὰ στιγμή, τὸ Παιδί - Φάντασμα σαστίζει, μὴ ξέροντας ἀπὸ πού προῆλθε ὁ πυροβολισμὸς.

Ὁ κατάσκοπος τοῦ Χίτλερ δὲ χάνει τὴν εὐκαιρία. Συσπειρώνεται καὶ τινάζεται πρὸς τὰ ἔμπροσ καὶ πέφτει πάνω στὸ Γιώργο. Κυλιούνται καὶ οἱ δυὸ χάμα, ἀνταλλάσσοντας τρομερὰ χτυπήματα.

Ἡ Κατερίνα καὶ ὁ Σπίθας κάνουν νὰ τρέξουν πρὸς τὸ μέρος τους καὶ νὰ βοηθήσουν τὸ Γιώργο, μὰ δὲν προλαβαίνουν. Ἀπὸ τὴν πόρτα, πού ἀνοίγει μὲ πάταγο, ὁρμοῦν μέσα στὸ δωμάτιο τρεῖς Γερμανοί. Ὁ ἕνας ἀπ' αὐτοὺς εἶναι ὁ πυγμάχος Κράμερ, μὲ τὸν ὁποῖο ὁ Σπίθας ἔχει τόσα προηγούμενα!

Ὁ Κράμερ, μουγγρίζοντας ἀπὸ λύσσα ρίχνεται πάνω

στο Σπίθα, σαλεύοντας με μανία τις γροθιές του. Μά το Έλληνόπουλο σκύβει απότομα, πέφτει στα πόδια του αντιπάλου του, τὰ τραβάει με όλη τη του δύναμη και κυλιέται μαζί του χάμω.

Ο δεύτερος από τους νεοφερμένους όρμεί έναντιόν της Κατερίνας, σίγουρος ότι θα αίχμαλωτίσει εύκολα το κορίτσι αυτό. Δεν ξέρει όμως ότι η Έλληνοπούλα είναι τέλεια γυμνασμένη στην Ιαπωνική πάλη και δοκιμάζει μία από τις μεγαλύτερες εκπλήξεις της ζωής του. Γιατί η Κατερίνα τον αφήνει να πλησιάσει, τον πιάνει από τὰ άπλωμένα χέρια του, αφήνει τον έαυτό της να πέσει χάμω και παίρνει μία στροφή τραβώντας με δύναμη. Ο Γερμανός δροντάει χάμω και μένει για μία στιγμή ακίνητος ζαλισμένος από τον κλωνισμό και σαστισμένος.

Στο μεταξύ, τὸ Παιδί - Φάντασμα διατρέχει σοβαρό κίνδυνο. Ο τελευταίος από τους νεοφερμένους τρέχει κοντά στο Έλληνόπουλο και στον Φρανκενστάιν που έξακολουθούν να παλεύουν πεσμένοι χάμω, τραβάει ένα πιστόλι από την τσέπη του και σκύβει γὰ να πυροβολήσει μ' αυτό τὸ Γιῶργο στο κεφάλι!

Τη ίδια στιγμή, όμως, ακούγεται ένα γρύλλισμα και ένας πυροβολισμός άνηχεί από την άλλη άκρη του δωματίου. Ο Γερμανός κρατάει τὸ πιστόλι του, κάνει μία στροφή γύρω από τον έαυτό

του και σωριάζεται χάμω νεκρός με μία σφαίρα στην καρδιά! Καθώς πέφτει, μία στιγμή πριν πεθάνει, βλέπει εκείνον που τον σκότωσε. Είναι ή Τσικίτα, ή μαϊμουδίτσα του Σπίθα που κρατάει πάντα στο χεράκι της τὸ πιστόλι του Γερμανού! Κάθε πυροβολισμός την τρομάζει και την κάνει νὰ αναπηδάει μισό μέτρο από τὸ τραπέζι όπου είναι πάντα πάντα ανεβασμένη, μα και την διασκεδάζει τρομερά! Από τὸ λαρύγγι της ξεπηδούν αδόξακτα γρυλλίσματα και θυμίζει πολύ ένα παιδάκι που είναι ένθουσιασμένο από τὸ παίχνιδι του.

Η Κατερίνα τρέχει πρὸς τὸ μέρος του Γιῶργου για νὰ τον βοηθήσει, μα την ίδια στιγμή ὁ πεσμένος αντίπαλός της την πιάνει από τὸ πόδι και η Έλληνοπούλα σωριάζεται χάμω.

Ο Σπίθας και τὰ Λουλούδια

ΑΠΟ την άνοιχτή πόρτα τρεις ακόμα άντρες όρμουν μέσα στο δωμάτιο. Η θέσις των τριών τολμηρών παιδιών, που δε

διστάζουν να αντιμετώπισουν το θάνατο για να βοηθήσουν την πατρίδα τους να έλευθερωθή, είναι κρίσιμη. Έχουν να κάνουν με διπλάσιους έχθρους και μόνο η ανδρεία τους και η επιδεξιότητά τους τους κάνουν να μπορούν να παρατείνουν απλώς το τέλος.

Σε λίγο, οι Γερμανοί και τα Έλληνόπουλα έχουν χωρίσει σε τρεις ομάδες που ή καθεμιά τους παίρνει διαφορετική κατεύθυνση. Ο Σπίθας με τον Κράμερ και μ' έναν άλλο βγαίνουν στη βεράντα. Ο Γιώργος με τον Φρανκενστάιν και μ' έναν απ' τους νεοφερμένους κυλιέται στο διάδρομο, ενώ η Κατερίνα μ' ένα Γερμανό μένει μέσα στο δωμάτιο παλεύοντας άπεγνωσμένα μαζί του. Ο τελευταίος από τους νεοφερμένους σπαρταράει στο πάτωμα χτυπημένος από μια σφαίρα της τρομερής Τσικίτας, που εξακολουθεί να κانه θραύσι!

Βλέποντας ότι η Κατερίνα έχει μείνει μ' ένα μόνο αντίπαλο, η μαϊμουδίτσα βγαίνει στη βεράντα για να βοηθήσει το Σπίθα ακριβώς τη στιγμή που ο κύριός της διατρέχει κίνδυνο θανάτου. Ο Κράμερ τον έχει αρπάξει σε μια έξαρθρωτική λαβή και τον κρατάει ακίνητο, ενώ ο άλλο Γερμανός ετοιμάζεται να τον δολοφονήσει ανανδρά με το πιστόλι του.

Το πιστόλι της Τσικίτας παίρνει για τετάρτη φορά φωτιά και ο Γερμανός πέφτει σαν άδειο σακί, χωρίς να

βγάλει κιχ από το στόμα του!

Τρέμοντας από λύσσα, ο Κράμερ παρατάει το Σπίθα και δοκιμάζει να σκοτώσει την Τσικίτα κλωτσώντας την. Μά η μαϊμουδίτσα πηδάει προς τα πίσω αποφεύγοντας την κλωτσιά και το μόνο που καταφέρνει ο Γερμανός είναι να ξεφύγει το πιστόλι από το χεράκι της και να πέση μακριά από το επικίνδυνο ζώο.

Τότε ο Κράμερ γυρίζει στο Σπίθα, που προσπαθεί να συνέλθει από τον πόνο, που του προέκαλε η λαβή του Γερμανού, και του δίνει μια τρομακτικά δυνατή γροθιά στο σαγώνι.

Ο δυστυχισμένος Σπίθας έκσφενδονίζεται προς τα πίσω σαν να τον είχε κτυπήσει ένα ήλεκτρικό σφυρί, σκοντάφτει πάνω στο πεζούλι της βεράντας και πέφτει!

Πέφτει στο κενό από ύψος δέκα έννεα πατωμάτων! Πέφτει όλοταχώς προς το θάνατο, ένα φριχτό θάνατο, ενώ από το λαρύγγι του βγαίνει ένα ούρλιαχτο τρόμου και απογνώσεως.

Την ίδια στιγμή, η Κατερίνα μέσα στο δωμάτιο κατορθώνει να θέσει εκτός μάχης τον αντίπαλό της, εφαρμόζοντας μια λαβή Ιαπωνικής πάλης, και, ακούγοντας το ανατριχιαστικό ούρλιαχτο του Σπίθα, βγαίνει τρέχοντας στη βεράντα.

Βλέπει τον Κράμερ μόνο να κυττάζει κάτω από το πεζούλι της βεράντας και κατα-

λαβαίνει ότι τὸ οὐρλιαχτὸ ποὺ ἄκουσε ἦταν τοῦ Σπίθα, ποὺ ἔχει πέσει στὸ κενό!

Ἀκούγοντας τὸ δῆμα της ὁ Κράμερ γυρίζει, τὴν ἀντικρύζει κι' ἕνα σὰν ἀνικὸ χαμόγελο κάνει τὰ χεῖλη του νὰ τραθηθοῦν πίσω καὶ νὰ ξεσκεπάσουν μιὰ σειρὰ ἀπὸ μεγάλα δόντια. Κινεῖται πρὸς τὸ μέρος της καὶ ἡ γροθιά του διαγράφει ἕνα τρομερὸ ἡμικύκλιο μὲ στόχο τὸ πρόσωπο τῆς Ἑλληνοπούλας. Ἡ Κατερίνα βρίσκεται αὐτὴ τῇ στιγμῇ πολὺ κοντὰ στὸ πεζοῦλι καὶ κινδυνεύει. Ἄν τὴν πετύχει ἡ γροθιά τοῦ Γερμανοῦ, θὰ γκρεμιστῇ κι' αὐτὴ κάτω σὰν τὸ Σπίθα καὶ θὰ σκοτωθῇ.

Μὰ ἡ Κατερίνα εἶναι λυγερὴ καὶ τέλεια γυμνασμένη. Σκύβει ἀπτόμα μιὰ στιγμή πρὶν τὴν ἀγγίξῃ τὸ χέρι τοῦ Κράμερ, καὶ ἀποφεύγει τὸ χτύπημα. Ὁ κτηνώδης πυγμάχος ὅμως δὲν προλαβαίνει νὰ συγκρατήσῃ τὸν ἑαυτοῦ του ὅταν τὸ χέρι του συναντᾷ τὸν ἄδειο ἀέρα. Μὲ τὴ φόρα ποὺ ἔχει, πέφτει πάνω στὸ πεζοῦλι, ἀγωνίζεται γιὰ μιὰ δυὸ στιγμὲς νὰ διατηρήσῃ τὴν ἰσορροπία του, γλυστράει τελικὰ πρὸς τὰ ἔξω καὶ πέφτει στὸ κενὸ οὐρλιάζοντας ἀνατριχιαστικά!

Μὲ τὴν ψυχὴ γεμάτῃ φρίκη, ἡ Κατερίνα τὸν βλέπει νὰ στριφογυρίζῃ στὸν ἀέρα, νὰ πέφτῃ πρὸς τὰ κάτω, νὰ χτυπάῃ στὴν προεσοχὴ τοῦ πεζοῦλι τοῦ ἐπομένου πατώματος κι' ἔπειτα νὰ συνεχίζῃ τὸ πέσιμό του πρὸς τὸν ἀσφαλτοστρωμένο δρόμο κάτω!

Καθὼς τὸ κορίτσι πᾶει νὰ κλείσῃ τὰ μάτια γιὰ νὰ μὴν ἀντικρύσῃ τὸ ἀποτρόπαιο θέαμα ἐνὸς ἀνθρώπου ποὺ συντρίβεται πέφτοντας ἀπὸ τόσο ὕψος, νοιώθει ἕνα χαρούμενο σκίρτημα στὸ στήθος της. Βλέπει τὸ Σπίθα! Τὸ Σπίθα ὅχι νεκρὸ καὶ κομματιασμένο, ὅπως περίμενε ἀλλὰ ὀλοζώντανο, μὲ μάτια ὀρθάνοιχτα ξαπλωμένο πάνω σ' ἕνα παχὺ στρώμα ἀπὸ λουλούδια ποὺ φυτρώνουν σὲ παρτέρια στὴ βεράντα τοῦ ἐπομένου πατώματος! Πέφτοντας, ὁ Σπίθας εἶχε τὴν τύχη νὰ προσγειωθῇ πάνω στὰ λουλούδια αὐτὰ καὶ δὲν ἔχει πάθει οὔτε ἕνα γρατζούνισμα.

Ξαπλωμένος καθὼς εἶναι ἐκεῖ χάμω, δὲν χάνει τὴν εὐκαιρία νὰ ἱκανοποιήσῃ κάπως τὸ πεινασμένο στομάχι του. Ἀπλώνει τὰ χέρια του, κίβει λουλούδια καὶ τὰ καταβροχθίζει μὲ ὀρεξί, μουρμουρίζοντας:

— Μανούλα μου! Δὲν εἶναι ἄσχημα στὸν... παράδεισο! Δὲν εἶναι καθόλου ἄσχημα τὰ λουλούδια, αὐτά, μολονότι δὲν μπορῶ δέβαια νὰ τὰ συγκρίνω μὲ... ψητὸ γουρουνόπουλο!

Καθὼς βλέπει τὸν Κράμερ νὰ περνᾷ στριφογυρίζοντας στὸ κενὸ καὶ νὰ χάνεται πρὸς τὰ κάτω τοῦ φωνάζει:

— Ἔ, Κράμερ! Πηγαίνεις γιὰ τὴν κόλαση, ἔ; Ἄμ σου τᾶλεγα ἐγώ! Γιατί δὲν καθόσεν ἡσυχος, παρὰ ἤθελες νὰ βασανίζης τοὺς ἀνθρώπους; Εἶμαι, ὅμως, καλόψυχος ἐγώ! Νά, πάρε κι' ἐσὺ νὰ φᾶς λιγάκι!

Στο δρόμο κάτω, διεξάγονται μάχες, ανάμεσα στους Γερμανούς και στην αστυνομία.

Και τού πετάει ένα λουλούδι! Η Κατερίνα δεν μπορεί να μη χαμογελάσει παρ' όλη τη φρίκη που νοιώθει καθώς το κορμί του Γερμανού βροντάει πάνω στην ασφαλτο!

— Σπίθα!, φωνάζει. "Ελα πάνω! Ο Γιώργος κινδυνεύει! Πρέπει να τον βοηθήσουμε!

— "Άσε τὰ ἀστεῖα, Κατερίνα, λέει ὁ Σπίθας πού ἔχει πιστέψει ὅτι πραγματικά βρίσκεται στὸν παράδεισο. Κανένας δὲν μπορεῖ νὰ κινδυνεύει στὸν παράδεισο! Ποιὸς μπορεῖ νὰ τὸν περᾶξει; Ὁ Ἅγιος Πέτρος; Καὶ δὲ μοῦ λές, Κατερίνα, πὼς τὰ κατάφερες καὶ σ' ἔβαλαν σὲ πιὸ ψηλὴ θέσι ἀπὸ μένα στὸν παράδεισο;

Ἡ Κατερίνα δὲν μένει νὰ τὸν ἀκούσῃ ἄλλο. Ὁ Γιώργος πρέπει νὰ βρίσκεται πραγματικά σὲ κίνδυνο. Γυρίζει καὶ τρέχει μέσα, διασχίζει τὸ δωμάτιο, βγαίνει στὸ διάδρομο, κυττάζει γύρω, μὰ δὲ βλέπει πουθενὰ τὸ Γιώργο καὶ τοὺς ἀντιπάλους του. Ἀκούει ὅμως ἐπάνω ἀπὸ τὸ κεφάλι της, στὸ ταβάνι, ποδοβολητά. Καταλαβαίνει ὅτι ὁ Γιώργος μετὺ τοὺς ἀντιπάλους του ἔχουν ἀνεβῇ στὴν ταράτσα.

Στὸ βάθος τοῦ διαδρόμου βλέπει μιὰ σκάλα. Τρέχει πρὸς τὰ ἐκεῖ, ἀνεβαίνει τὰ σκαλοπάτι τέσσερα - τέσσερα καὶ βγαίνει στὴν ταράτσα

Πήδημα θανάτου

ΓΙΩΡΓΟΣ καὶ ὁ Φρανκεστάιν εἶνα: πραγματικά πάνω στὴν ταράτσα τοῦ οὐρανοξύστη καὶ συμπλέκονται: σὲ μιὰ μονομαχία ζωῆς καὶ θανάτου, ἕναν ἀγῶνα ἀλληλοεξοντώσεως. Ὁ δεῦτερος Γερμανὸς εἶνα: πεσμένος χάμω, λίγο πρὸ πέρα, ἀναίσθητος χτυπημένος ἀπὸ μιὰ τρομερὴ γροθιά τοῦ Παῖδ:σῦ - Φάντασμα!

Ἡ Κατερίνα, μ' ἕνα πιαστό λ: πού εἶχε πάρει ἀπὸ ἕνα Γερμανὸ στὸ χέρι, προχωρεῖ πρὸς τὸ μέρος τοῦ ἀγαπημένου της καὶ τοῦ Φρανκενστάιν. Ἐπιτέλους, θὰ αἰχμαλωτίσουν τὸν τρομερὸ κατάσκοπο τοῦ Χίτλερ, πού εἶνα: μιὰ ἀδιάκοπη ἀπειλὴ ἐναντίον τῶν ἐλευθέρων λαῶν τοῦ κόσμου!

Καὶ τότε ξαφνικά, ἀκούει πίσω της βαρεῖα βήματα κι' ἡ ταράτσα γεμίζει ἀπὸ πανοπλούς ἄντρες! Μιὰ βραχνὴ φωνὴ λέει:

— Ψηλά τὰ χέρια, καταραμένα Ἑλληνόπουλα! Αὐτὸ εἶνα: τὸ τέλος σας!

Τὰ δυὸ παιδιὰ δὲν μπο-

ρούν νὰ μὴν ὑπακούσουν. Δέ κα τοῦλάχιστον αὐτόματα εἶναι στραμμένα πάνω τους, εἶτοίμα νὰ τοὺς χαρίσουν τὸ θάνατο στὴν παραμικρὴ ὑποπτὴ κίνησί τους. Σηκώνουν τὰ χέρια ψηλά. Ἕνας ἀπὸ τοὺς νεοφερμένους λέει στὸν Φρανκενστάιν:

— Μὰς εἰδοποίησε ὁ Φράνξ μὲ τὸ τηλέφωνο ὅτι κινδυνεύατε καὶ σπεύσαμε ἀμέσως νὰρθεῖτε ἐδῶ! Βρήκαμε τὸ κτίριο περικυκλωμένο ἀπὸ ἀστυνομικούς καὶ στρατιῶτες, μὰ διασπάσαμε τὸν κλοιὸ ἐπείτα ἀπὸ μιὰ σύντομη μάχη, ποὺ μὰς κόστισε ἀρκετά, καὶ μὴ κάμε. Ὅπως βλέπω φτάσαμε στὴν πιὸ κρίσιμη στιγμή! Εὐτυχῶς προλάβσαμε! Ὅλες οἱ πόρτες τοῦ κτιρίου φρουροῦνται ἀγρυπνῶν καὶ θὰ μπορέσουμε νὰ ξεφύγουμε ἀπὸ τὴ μυστικὴ ὑπόνομο, ἀφοῦ ἐκτελέσουμε αὐτοὺς τοὺς δύο!

Ἐὼ ὁ Γερμανὸς μιλάει τὸ Παιδί - Φάντασμα παίρνει μιὰ τολμηρὴ ἀπόφασι. Μὲ σιγανὴ φωνή, ψιθυρίζει στὸ αὐτὶ τῆς Κατερίνας ποὺ στέκεται πολὺ κοντά του:

— Θὰ προσπαθῶ νὰ δραπετεύσω, Κατερίνα! Πρέπει νὰ εἰδοποιήσω τὸ συμμαχικὸ στρατηγεῖο γιὰ τὰ σχέδια τῶν Γερμανῶν καὶ νὰ προσπαθῶ νὰ ἐλευθερώσω ἐσένα καὶ τὸ Σπίθα. Προσποήσου ὅτι πέφτεις λ:πόθυμη χάμω!

Τὸ κορίτσι καταλαβαίνει: Ἀφίνει ἓνα θαρὺ στεναγμό. φέρνει τὰ χέρια τῆς στὸ στήθος τῆς καὶ σωριάζεται χά-

μω. Γιὰ μιὰ στιγμή τὰ μάτια δλων καρφώνονται πάνω τῆς. ἪΚι' αὐτὴ ἡ στιγμή εἶναι ὅ,τι χρειάζεται γιὰ τὸ Παιδί - Φάντασμα.

Μ' ἓνα καταπληκτικὸ πῆδημα, βρίσκειται ὀρθιὸς πάνω στὸ πεζούλι τῆς ταράτσας, ζυγιάζεται ἐκεῖ καί.. πηδάει στὸ κενό!

Μιὰ ὁμαδικὴ κραυγὴ ἐκπλήξεως ξεφεύγει ἀπὸ τὰ στήθη τῶν Γερμανῶν, καθὼς βλέπουν τὸ Ἑλληνόπουλο νὰ πέφτη. Ἐπειτα ἀπὸ μιὰ στιγμή, μιὰ δευτέρη κραυγὴ ἐκπλήξεως ἀκούγεται. Οἱ Γερμανοὶ βλέπουν τὸ Παιδί - Φάντασμα, ὀρθιὸ, νὰ ἀπομακρύνεται ἀπὸ τὴν ταράτσα πρὸς ἓνα γειτονικὸ οὐρανοξύστη, χωρὶς νὰ πέφτη σὰν νὰ περπατᾷ στὸν ἀέρα!

Δὲν μποροῦν νὰ πιστέψουν στὰ μάτια τους. Εἶναι δυνατόν νὰ συμβαίνει κάτι τέτοιο; Εἶναι δυνατόν ἓνας ἄνθρωπος μὲ σάρκα καὶ ὅσῃ νὰ ταξιδεύῃ στὸν ἀέρα σὰν πουλί;

— Εἶναι ἓνα πραγματικὸ φάντασμα! λέει κάποιος.

— Εἰστε ἀνόητοι!, οὐρλιάζει ὁ Φρανκενστάιν μὲ λύσσα. Δὲ βλέπετε ὅτι εἶναι πιασμένος ἀπὸ ἓνα καλῶδιο τοῦ τηλεφώνου;

Καὶ τρέχει πρὸς τὸ ἴδιο μέρος φωνάζοντας:

— Πάρτε τὸ κορίτσι καὶ φύγετε ἀπὸ τὴ μυστικὴ ὑπόνομο, πρὶν οἱ Ἀμερικανοὶ μποῦν στὸ κτίριο καὶ σπασπιάσουν ὅλους! Ἐγὼ θὰ δοκιμάσω νὰ τὸν πιάσω ἢ γὰρ τὸν σκοτώσω!

— Νά του ρίξουμε από εδώ με τὰ αυτόματα!, λέει ένας.

— Όχι! Σίγουρα, αστυνομικοί θα έχουν κιόλας τοποθετηθή σέ γειτονικούς ούρα νοξύστες καί θα μάς γαζώσουν με τὰ αυτόματά τους, αν αντιληφθούν ότι βρισκόμαστε πάνω σ' αὐτή τήν ταρατσα! Φύγετε!

Ανεβαίνει στο πεζούλι πη δάει, ἀρπάζεται ἀπό τὸ ἴδιο καλώδιο καί ἀρχίζει νά προχωρή με μεγάλες ἀπλωτές πίσω ἀπὸ τὸ Παῖδι - Φάντασμα.

Ἐνῶ οἱ ἄλλοι Γερμανοὶ ἀρπάζουν τήν Κατερίνα καί κατεβαίνουν ἀπὸ τήν ταρατσα στο ἐσωτερικὸ τοῦ σπιτιοῦ ἐκεῖ, στὸν ἀέρα, σὲ ὕψος οὐδόντα μέτρων ἀπὸ τήν ἐπιφάνεια τοῦ ἐδάφους ἀρχίζει ἓνα ἄγριο κυνηγητὸ ἀνάμεσα στὸν τρομερὸ Φρανκενστάιν καί στο Παῖδι - Φάντασμα. Ἀπέχουν μόνο δέκα μέτρα ὁ ἓνας ἀπὸ τὸν ἄλλον καί ἡ ἀπόστασις μεταξύ τους ἐλαττώνεται ὀλοένα! Ὁ Φρανκενστάιν εἶναι πολὺ ταχύτερος ἀπὸ τὸ Ἑλληνόπουλο! Κι' αὐτὸ εἶναι πολὺ παράξενο, γιατί τὸ Παῖδι - Φάντασμα φημίζεται γιὰ τὴν γρηγοράδα του καί τὴν ἐπιδεξιότητά του. Τὴν ἀπάντησι σ' αὐτὸ τὴ δίνει ὁ ἴδιος ὁ Γερμανός.

— Δὲ θά γλυτώσης Παῖδι - Φάντασμα!, φωνάζει θριαμβευτικά. Δι' ἄλλες ἀσχημοτρόπος γιὰ νά δραπετεύσης! Εἶμαι βλέπεις στὸν καιρὸ τῆς εἰρήνης ἓνας ἀπὸ τοὺς πιὸ

καλοὺς ἀκροβάτες τῆς Εὐρώπης.

Σφίγγοντας τὰ δόντια του τὸ ἥρωικὸ Ἑλληνόπουλο συγκεντρώνει ὅλες τῖς δυνάμεις του καί προσπαθεῖ νά μεγαλώσῃ ὅσο περισσότερο μπορεῖ τὴν ἀπόστασι ἀνάμεσα σ' αὐτὸν καί στὸν Φρανκενστάιν. Ὅχι, γιατί φοβάται νά ἀντιμετωπίσῃ τὸ Γερμανό, ἔστω καί στὸν ἀέρα, ὅπου ὁ Φρανκενστάιν ἔχει ὅλες τῖς πιθανότητες νά νικήσῃ σὰν ἀκροβάτης ποῦ εἶναι. Δὲ φοβάται τὴ μάχη καί τὸ θάνατο. Πρέπει ὅμως νά ξεφύγῃ με κάθε τρόπο γιὰ νά εἰδοποιήσῃ τὸ στρατηγεῖο γιὰ τὸν τρομακτικὸ κίνδυνον καταστροφῆς ποῦ διατρέχει ἡ Νέα Ὑόρκη!

Πάλι στὸ κενό

ΤΩΡΑ, ἡ ἀπόστασις μεταξύ τους ἔχει ἐλαττωθῇ σὲ ἑπτὰ μόνο μέτρα, ἐνῶ σὲ ἀπόστασι ὀκτὼ μέτρων μπρὸς ἀπὸ τὸ Γίωργο βρίσκεται ἓνας στύλος. Ἄν καταφέρῃ νά φτάσῃ στὸ στύλο αὐτό, πρὶν ὁ Φρανκενστάιν τὸν προλάβῃ ὅλα θά πᾶνε καλά. Θά γλυ-

στρήση κάτω, ενώ ο αντίπαλός του θα μείνει στον αέρα, στοχος των αυτομάτων των 'Αμερικανών αστυνομικών και στρατιωτών.

Ξαφνικά, το 'Ελληνόπουλο νοιώθει το καλώδιο να χοροπηδάει μέσα στα χέρια του και το κορμί του να τραντάζεται σαν ένας χαρτονένιος καραγκόζης στην άκρη ενός σπάγγου. Κυττάζει πίσω του και βλέπει τον Φρανκενστάιν να κάνει τόνμπες γύρω από το καλώδιο με απεριόγρη πτή επιδεξιότητα! 'Ο σκοπός του είναι ολοφάνερος. Θέλει να κάνει το παιδί να παρατήση το καλώδιο και να πέση στο κενό!

Πραγματικά, ο Γιώργος νοιώθει το καλώδιο να ξεγλιστράει από τα πολλά τραντάγματα μέσα από τα δάχτυλά του. Προσπαθεί με απόγνωση να κρατηθῇ, μὰ δὲν τὸ καταφέρνει. Τὸ καλώδιο ξεφεύγει ἀπὸ τὰ χέρια του καὶ τὸ ἥρωϊκὸ παιδί πέφτει!

Μὰ δὲν πέφτει γιὰ πολὺ. Τὰ δάχτυλά του συναντοῦν ἐνῶ ἄλλο καλώδιο ποὺ βρίσκεται ἀκριβῶς κάτω ἀπὸ τὸ πρῶτο! Τὸ πέσιμο σταματάει! Μὲ ἕνα στεναγμὸ ἀνακουφίσεως, τὸ Παιδί - Φάντασμα συνεχίζει τὸν ἐναέριον δρόμο του πρὸς τὸ στύλο!

'Ο στύλος ἀπέχει μόνο τρία μέτρα ἀπὸ αὐτόν, ὅταν ὁ Γιώργος νοιώθει πάλι τὸ καλώδιο νὰ χοροπηδάει μέσα στὰ χέρια του. 'Ο Φρανκενστάιν ἔχει πηδήσει κι' αὐτὸς κι' ἔχει πιασθῇ ἀπὸ τὸ δεύ-

τερο καλώδιο καὶ κάνει τώρα τοῦμπες γύρω του γιὰ νὰ γκρεμίση τὸ παιδί!

Τὸ Παιδί - Φάντασμα χάνει καὶ πάλι τὸ καλώδιο ἀπὸ τὰ δάχτυλά του. Αὐτὴ τὴ φορά ὅμως δὲν πέφτει. Βρίσκεται πιά πολὺ κοντὰ στὸ στύλο καὶ καταφέρνει νὰ ἀρπαχθῇ ἀπὸ αὐτόν καὶ νὰ σωθῇ, ἀκριβῶς τὴ στιγμὴ ποὺ πρόκειται νὰ πέση στὸ κενὸ καὶ νὰ γίνη χίλια κομμάτια στὴν ἀσφαλτο τοῦ δρόμου κάτω!

'Αγκαλιάζει τὸ στύλο, ποὺ εἶναι στημένος πάνω σὲ μιὰ ταράτσα καὶ γλυστράει κάτω. Προσγειώνεται στὴν ταράτσα καὶ συσπειρώνεται κυττάζοντας πρὸς τὰ πάνω, ἔτοιμος νὰ ἀντιμετωπίση μιὰν ἐπίθεσι τοῦ ἀντιπάλου του.

Μένει μὲ τὸ στόμα ἀνοιχτὸ καὶ τὰ μάτια γουρλωμένα. 'Ο Φρανκενστάιν δὲν εἶναι πιά κρεμασμένος ἀπὸ τὸ καλώδιο! Δὲν εἶναι πιά πουθενά! "Ἐχει χαθῇ!" Ἐχει ἐξαφανισθῇ σὰν νὰ διαλύθηκε σὰν καπνὸς στὸν αέρα!

Εἶναι ἡ σειρά τοῦ Γιώργου τώρα νὰ ἀναρωτηθῇ μήπως ὁ ἀντίπαλός του εἶναι ἕνα φάντασμα!

Μὰ δὲν ἔχει καιρὸ γιὰ χάσιμο σὲ στοχασμούς. Ἡ ὥρα ἔντεκα παρὰ τέταρτο! Σὲ μισὴ ὥρα ἀκριβῶς, οἱ Γερμανοὶ θὰ ἀνατινάξουν τὸ πρὸ κεντρικὸ μέρος τῆς Νέας Ὑόρκης, γιὰ νὰ θυθίσουν τὴν πόλιν στὸ σκοτάδι καὶ νὰ μπορέσουν ἔτσι νὰ ἐπιτεθοῦν ἐναντίον τοῦ συμμαχικοῦ στρατηγείου καὶ νὰ κλέβουν πολὺ.

τιμα έγγραφα! Πρέπει να εί-
δοποιήση τὸν ἀρχιστράτηγο
καὶ νὰ τρέξη κι' ὁ ἴδιος στὴ
διασταύρωσι τῶν ὁδῶν 23 καὶ
14 γιὰ νὰ προλάβῃ τὸ κακὸ!

Τρέχει στὸ κέντρο τῆς τα-
ράτσας, βρίσκει τὴν σκάλα
ποὺ ὁδηγεῖ στὸ ἐσωτερικὸ
τοῦ σπιτιοῦ, κατεβαίνει σ' ἑ-
να διάδρομο καὶ χτυπάει
στὴν πρώτη πόρτα ποὺ βρί-
σκει μπροστά του. Κανένας
δὲν ἀπαντᾷ ἀπὸ μέσα. Γυ-
ρίζει τὸ πόμολο καὶ σπρώ-
χνει. Ἡ πόρτα δὲν εἶναι κλει-
δωμένη καὶ ἀνοίγει ἀθόρυβα.

Βρίσκεται μέσα σ' ἓνα μι-
κρὸ χώλ. Σὲ μιὰ γωνιά, πά-
νω σ' ἓνα τραπεζάκι, βλέπει
αὐτὸ ποὺ θέλει: ἓνα τηλέφω-
νο! Τὸ σηκώνει, παίρνει τὸν
ἀριθμὸ τοῦ στρατηγεῖου καὶ
λέει:

— Θέλω τὸν ἀρχιστράτη-
γο! Ἀυθώς!

— Ὁ ἀρχιστράτηγος ἔχει
φύγει γιὰ νὰ πάῃ νὰ ἐπιθεω-
ρήσῃ μερικὰ στρατεύματα!
Θὰ ἐπιστρέψῃ τὸ πρωῒ.

Τὸ Παιδί - Φάντασμα χλω-
μάζει. Ἡ ἀτυχία εἶναι μεγά-
λη. Ὁ ἀρχιστράτηγος λείπει
ἀκριδῶς τὴ στιγμή ποὺ ἡ πα-
ρουσία του εἶναι ἀπαραίτη-
τη!

— Ἀκούστε!, λέει γοργά.
Ἐδῶ Παιδί - Φάντασμα! Πρέ-
πει νὰ κινητοποιήσετε ὁλό-
κληρὴ τὴ φρουρὰ τοῦ στρα-
τηγεῖου, γιὰτὶ οἱ Γερμανοὶ
σκοπεύουν νὰ ἐπιτεθοῦν ἐναν-
τίον του ἀπόψε, ἀφοῦ βυθί-
σουν τὴν πόλιν στὸ σκοτάδι,
τινάζοντας μὲ μιὰ βόμβα
στὴν ἀέρα τὴ διασταύρωσι

τῶν ὁδῶν 23 καὶ 14! Πρέπει
ἐπίσης....

— Φτάνει!, ἀπαντᾷ ἡ
φωνὴ ἀπὸ τὸ ἀκουστικό. Τὸ
ξέρω τὸ παραμῦθι! Μιὰ τέ-
τοια φάρσα μᾶς ἔσκασε ἓνας
ἄλλος παλαβὸς τὴν περασμέ-
νη ἐβδομάδα καὶ μᾶς ἔκανε
νὰ τρέχουμε σὰν ἡλίθοι! Δὲν
τὴν ξαναπαθαίνουμε!

— Μά... ἀρχίζει ὁ Γιώρ-
γος καὶ σωπαίνει.

Ὁ ἄλλος ἔχει κιόλας δια-
κόψει τὴ συνδιάλεξι!

Μὲ τὴν ψυχὴ γεμάτη ἀπό-
γνωσι καὶ λύσσα τὸ Παιδί -
Φάντασμα γυρίζει πρὸς τὴν
πόρτα. Μιὰ φωνὴ ὅμως ἀντη-
χεῖ πίσω του καὶ τὸν κάνει
νὰ σταματήσῃ:

— Ψηλὰ τὰ χέρια, νεαρέ!
Μπήκες στὸ διαμέρισμά μου
γιὰ νὰ κλέψῃς, ἔ;

Ὁ Γιώργος σηκώνει τὰ χέ-
ρια καὶ γυρίζει. Βλέπει ἓναν
ἡλικιωμένο κύριο μὲ ρόμπα
δωματίου νὰ στέκεται στὸ ἄ-
νοιγμα μιᾶς ἀπὸ τίς πόρτες
ποὺ βγάζουν στὸ χώλ. Στὸ
ἓνα του χέρι κρατᾷ ἓνα με-
γάλο πιστόλι!

— Δὲν εἶμαι κλέφτης, κύ-
ριε!, λέει τὸ παιδί ἤρεμα. Ἀ-
φήστε με νὰ φύγω! Κινδυ-
νεύει ὁλόκληρὴ ἡ Νέα Ὑόρ-
κη ἀπὸψε ἀπὸ μιὰν ἐπίθεσι
τῶν Γερμανῶν καί....

— Βλέπω, τὸν διακόπτει
ὁ ἄλλος, ὅτι ἡ φαντασία σου
συναγωνίζεται μὲ τὴν παλιν-
θωπιά σου! Δὲν ντρέπεσαι,
παιδί πράγμα, νὰ μπαίνῃς
στὰ ξένα σπίτια καὶ νὰ τὰ
κλέβῃς; Πήγαινε στὸ τηλέφω-
νο καὶ κάλεσε μόνος σου τὴν

άστυνομία! Καὶ πρόσεχε! Στὴν παραμικρὴ ὑποπτιή κίνησι, θὰ πυροβολήσω! Ἡ κοινὴ πρέπει νὰ ἀπαλλαγῇ ἐπιτέλους ἀπὸ τὰ καθάρματα τοῦ εἵδους σου.

Ὁ Γιώργος θαδίζει πρὸς τὸ τηλέφωνο. Λυπάται πολὺ πὺ εἶναι ἀναγκασμένος νὰ φερθῇ κάπως ἀπότομα στὸν ἄνθρωπο αὐτό, πὺ στὸ κάτω-κάτω ἔχει δίκιο. Δὲν μπορεῖ νὰ ξέρῃ ποῖον ἔχει μπροστά του καὶ δὲν μπορεῖ νὰ πιστῶσῃ τὰ ἐκπληκτικὰ πράγματα πὺ τοῦ διηγείται ὁ Γιώργος. Πρέπει ὅμως νὰ φύγῃ τὸ ταχύτερο ἀπὸ ἐδῶ μέσα. Ἡ ὥρα εἶναι ἔντεκα πᾶρα πέντε καὶ αὐτὴ τῇ στιγμῇ οἱ Γερμανοὶ ἐτοιμάζονται νὰ τινάξουν τὸ κέντρο τῆς Νέας Ὑόρκης στὸν ἀέρα!

Φτάνει στὸ τραπεζάκι: σκύβει γὰ νὰ πιάσῃ τάχα τὸ τηλέφωνο καί, μὲ μιὰ ἀπότομη καὶ ἀστραπιαία κίνησι ἀρπάζει: τὸ τραπεζάκι, κάνει μιὰ στροφὴ γύρω ἀπὸ τὸν ἑαυτὸ του καὶ τὸ ἐκσφενδονίζει πρὸς τὸ μέρος τοῦ ἄλλου.

Ὁ ἔνοχος τοῦ διαμερίσματος δὲν προλαβαίνει νὰ προφυλαχτῇ. Τὸ τραπεζάκι τὸν χτυπάει στὰ πόδια καὶ τὸν ἀνατρέπει!

— Βοήθεια!, οὐρλιάζει. Κλέφτες! Δολοφόνους! Βοήθεια!

Μὰ τὸ Παῖδι - φάντασμα κατεβαίνει κιόλας τῇ σκάλα, πηδώντας τέσσερα - τέσσερα τὰ σκαλοπάτια. Βγαίνει στὸ δρόμο, πηδάει σ' ἓνα ταξὶ καὶ λέει:

— Στὴ διασταύρωσι τῶν ὁδῶν 23 καὶ 14! Θὰ ἔχῃς δέκα δολλάρια φιλοδώρημα ἂν φτάσῃς ἐκεῖ στὶς ἔντεκα καὶ δέκα! Καὶ θὰ ἔχει εἴκοσι δολλάρια, ἂν φτάσῃς στὶς ἔντεκα καὶ πέντε!

Οἱ «Βελζεβούληδες»

Ο ΣΠΙΘΑΣ μὲ τὴν κοιλὰ γεμάτη... λουλούδια ἀποφασίζει ἐπιτέλους νὰ σηκωθῇ ἀπ' τὸ μαλακὸ κρεβάτι του, ἀπὸ τὸ παρτέρι τῶν λουλουδιῶν. Ἀκούει τὰ αὐτόματα πὺ τερετίζουν στὸ δρόμο κάτω, καθὼς ἡ ἀστυνομία συγκρούεται μὲ τὶς ἐνσχύσεις τῶν Γερμανῶν κατασκόπων καὶ μωρμουρίζει:

— Μανύλα μου! Ἔχουν λησπὸν καὶ στὸν παράδεισο αὐτόματα; Λὲς ν' ἄρχισαν πόλεμο οἱ ἄγιοι μεταξύ τους; Ἡ μήπως οἱ βελζεβούληδες ἀνέβηκαν ἀπὸ τὴν κόλαση καὶ κάνουν ἐπίθεσι στὸν παράδεισο γὰ νὰ μᾶς φᾶνε τὰ λουλούδια καὶ τὰ φρούτα;

Στὴ σκέψι αὐτὴ τὸ χοντρὸ πρόσωπο τοῦ ἀδιάρκοπα πεινρασμένου παιδιοῦ γίνεται κατὰκόκκινο ἀπὸ τὸ θυμὸ. Πε-

τάγεται πάνω τρέχει μέσα στο σπίτι και δρίσκεται φάτσα με φάτσα με δυο Γερμανούς που έρευνούν τα δωμάτια για να ανακαλύψουν τα Έλληνόπουλα.

Στο αντίκρουσμα του Σπίθα, οι κατάσκοποι του Χίτλερ δοκιμάζουν να σηκώσουν τα αυτόματά τους και να πυροβολήσουν έναντιόν του. Μά το άχόρταγο Έλληνόπουλο, που πιστεύει ότι οι Γερμανοί είναι άπεσταλμένοι του Βελζεβούλ για να κυριεύσουν τον παράδεισο και να φάνε όλα τα φρούτα και τα λουλούδια, επιτίθεται με ασύλληπτη γρηγοράδα και όρμη. Ρίχνεται ανάμεσά τους, τους αρπάζει από τα μαλλιά και χτυπάει τα κεφάλια τους μεταξύ τους

μουγγρίζοντας με λύσσα:

— Να για να μάθετε να θέλετε να κάνετε να πεθάνουν από την πείνα οι άγιοι και τ' αγγελοúδια του παραδείσου!

Οι Γερμανοί αφήνουν ένα βογγητό και καταρρέουν στο πάτωμα αναισθητοί. Ο Σπίθας γρυλλίζει από ικανοποίησι και προχωρεί μέσα στο σπίτι. Ξαφνικά, σταματάει και κρύβεται στο σκοτεινό άνοιγμα μιας πόρτας. Βλέπει δέκα περίπου άντρες να προβάλλουν από μια γωνιά ενός διαδρόμου και να προχωρούν προς την κατεύθυνσί του, έχοντας ανάμεσά τους την Κατερίνα με τα χέρια δεμένα μ' ένα σκοινί.

— Μανούλα μου!, βογγάει το καθυστερημένο στο

“Ένα άγριο κυνηγητό αρχίζει τότε στον άέρα!

Το Παιδί - Φάντασμα επιτίθεται έναντίον των Γερμανών!

μυαλό παιδί. Πάει η Κατερίνα! Τὴν πηγαίνουν στὴν κόλασι οἱ Βελζεβούληδες! Κι εἶμαι μόνος! Πῶς νὰ τὰ θγάλω πέρα μαζί τους; Δὲν ἔχω κανένα ὄπλο!

Ξαφνικά, θυμᾶται τοὺς δυὸ ἄλλους ποὺ ἔρριξε ἀναίσθητους πρὶν ἀπὸ λίγο, γυρίζει πίσω, σηκώνει ἀπὸ χάμω ἓνα αὐτόματο καὶ ἐπιστρέφει στὸ δρόμο. Βλέπει τὴν Κατερίνα καὶ τοὺς συνοδούς της νὰ κατεβαίνουν μιὰ σκάλα καὶ τοὺς παίρνει ἀπὸ πίσω. Εἶναι ἀποφασισμένος νὰ φτάσῃ ἀκόμα καὶ μέσα στὴν κόλαση γιὰ νὰ σώσῃ τὴν Κατερίνα!

Τὸ κατέβασμα συνεχίζεται γιὰ ἀρκετὴ ὥρα γιὰτὶ φαίνε-

ται ὅτι οἱ σφαῖρες τῆς μάχης ποὺ ἔγινε στὸ ἰσόγειο μὲ τὴν ἀστυνομία ἔχουν καταστρέψει τὸ μηχανισμό τῶν ἀνελκυστήρων ποὺ δὲν λειτουργοῦν πιά.

Οἱ Γερμανοὶ χωρὶς νὰ ἀντιληφθoύν τὸ Σπίθα ποὺ βαδίζει πάντα πίσω τους μὲ προφυλάξεις, φτάνουν στὸ ἰσόγειο καὶ ἀπὸ ἐκεῖ κατεβαίνουν στὰ ὑπόγεια τοῦ κτιρίου. Ἀπὸ ἔξω ἀκούγονται τρομακτικοὶ κρότοι. Εἶναι οἱ ἀστυνομικοὶ καὶ οἱ στρατιῶτες ποὺ προσπαθοῦ νὰ σπᾶσουν τὶς πόρτες καὶ νὰ μπουρνοῦ μέσα.

Οἱ πράκτορες τοῦ Χίτλερ σταματοῦν μέσα σὲ μιὰ μεγάλη ὑπόγεια αἴθουσα. Ὁ

Σπίθας, κρυμμένος κοντά κοντά στην πόρτα, τούς βλέπει νὰ πασπατεύουν τὸν τοῖχο. Βλέπει ἔπειτα ἐκπληκτος ἓνα κομμάτι τοῦ τοῖχου νὰ παραμερίζη καὶ νὰ σχηματίζεται: ἓνα ἀνοιγμα.

Οἱ Γερμανοί, μὲ τὴν Κατερίνα ἀνάμεσά τους, περνοῦν μέσα ἀπὸ τὸ ἀνοιγμα αὐτὸ καὶ χάνονται. Ὁ τοῖχος ξανακλείνει πίσω τους.

— Μανούλα μου! μουρμουρίζει ὁ Σπίθας τρέμοντας ἐλαφρά. Ἀπὸ ἐδῶ λοιπὸν κατεβαίνουν στὴν κόλαση! Χαλάλ: σου, Κατερίνα! Θὰ κατεβῶ κι' ἐγώ!

Κάνοντας τὸ σταυρό του, πλησιάζει στὸν τοῖχο καὶ ἀρχίζει νὰ τὸν πασπατεύη ὅπως εἶχε νὰ κάνουν οἱ «θελζεβούλνδες». Μὰ δὲν συμβαίνει τίποτα! Ὁ τοῖχος δὲν ἀνοίγει γιὰ ν' ἀφήσῃ τὸ Σπίθα νὰ κατεβῇ στὴν κόλαση.

— Ἰησοῦς Χριστὸς νικά κι' ὅλα τὰ κακὰ σκορπᾶ! λέει ὁ Σπίθας. Ἄνοιξε πόρτα τῆς κόλασης! Ἄνοιξε! Σοῦ μιλάει ἓνα... ἀγγελοῦδι τοῦ παραδείσου!

Μὰ καὶ πάλι τίποτα δὲν συμβαίνει...

* * *

Τὸ ταξί τοῦ Γιώργου σταματάει στὴ διασταύρωσι τῶν ὁδῶν 23 καὶ 14 στὶς ἑντεκα καὶ πέντε ἀκριβῶς.

Ρίχνει στὸ κάθισμα τοῦ σωφὲρ ἓνα χαρτονόμισμα τῶν ἑξικοσι δολλαρίων καὶ πηδάει ἔξω. Μὲ μιὰ ματιά πού ρίχνει γύρω, τὸ Ἑλληνικὸ καταλα-

δαίνει ὅτι τὰ πράγματα εἶναι: πολὺ ἄσχημα. Φαινομενικά, τίποτα τὸ ἀνώμαλο δὲν συμβαίνει: στὸ σημεῖο αὐτὸ τῆς Νέας Ὑόρκης. Τὰ αὐτοκίνητα κυκλοφοροῦν κανονικά καὶ οἱ διαβάτες περνοῦν διαστικά πηγαίνοντας στὰ σπίτια τους ἢ στὶς ὑποθέσεις τους. Δυὸ ἀστυφύλακες κουβεντιάουν σὲ μιὰ γωνιά, χωρὶς νὰ ὑποψιάζονται τὸν τρομακτικὸ κίνδυνον πού ἀπειλεῖ αὐτοὺς καὶ χιλιάδες ἄλλους ἀνθρώπους.

Στὰ μέρη, ὅμως, τοῦ δρόμου ὅπου ὑπάρχουν σκάρες πῶν ὑπονόμων εἶναι συγκεντρωμένες μερικὲς μικρὲς ὀμάδες ἀπὸ κατσουφασμένους ἄνδρες, πού θὰ τοὺς δεθῇ ἡ διαταγή νὰ ἀπομακρυνθοῦν.

Μαύρη ἀπελπισία γεμίζει τὴν ψυχὴ τοῦ ἠρωικοῦ παιδιοῦ. Δὲν ὑπάρχει κανένας τρόπος νὰ ματαιώσῃ τὴν ἐκρηξί: τῆς δόμδας. Οἱ Γερμανοὶ εἶναι πολλοὶ καί, ὅσο νὰ φτάσουν ἀστυνομικὲς ἐνισχύσεις, θὰ ἔχουν τελειώσῃ τὴ δουλειά τους καὶ θὰ ἔχουν σκορπίσῃ τὸ θάνατο σὲ ἑκατοντάδες χιλιάδες ἀνθρώπους!

Καὶ τότε μιὰ ἰδέα ἀστράφτει στὸ μυαλὸ τοῦ Γιώργου. Τρέχει σ' ἓνα αὐτοκίνητο πού εἶναι σταματημένο λίγο πρὶν πέρα σὲ μικρὴ ἀπόστασι ἀπὸ ἓναν ὁμιλο Γερμανῶν μοπαίνει στὴ θέσι τοῦ ὁδηγοῦ, πού ἔχει: πάει νὰ πάρῃ τσιγάρα ἀπὸ ἓνα κοντινὸ περίπτερον, καὶ ξεκινάει μὲ ὀρμή. Κατευθύνει τὸ αὐτοκίνητο πρὸς τὸ

μέρος των συγκεντρωμένων Γερμανών.

Αυτοί, τρομαγμένοι, του φωνάζουν να σταματήσει κι' έπειτα, βλέποντας ότι, αν μείνουν στη θέση τους, θα τους σκατώσει το αυτοκίνητο αυτό, σκορπίζουν βλαστημώντας.

Ο Γιώργος δέ χάνει την ευκαιρία. Πηδάει από το αυτοκίνητο, που πηγαίνει και πέφτει, άκυβέρνητο, πάνω σ' ένα στύλο, τρέχει στη σκάρα της ύπνου και, ενώ οι Γερμανοί και οι διαβάτες ξεφωνίζουν, σηκώνει τη σκάρα και πηδάει στο κενό!

Προσγειώνεται μέσα σε μια ύπνομο και κυλιέται πάνω στο γλυστερό υγρό έδαφος της. Άνορθώνει: σχεδόν άμέσως και κυττάζει γύρω. Κάπου μέσα στην ύπνομο, δεξιά του, σε απόστασι πενήντα περίπου μέτρων, διακρίνει ένα φώς.

Κάποιος πηδάει από το άνοιγμα της σκάρας και προσγειώνεται δίπλα του. Είναι ένας από τους Γερμανούς κατασκόπους. Το Παιδί - Φάντασμα δεν του δίνει τον καιρό να συνέλθη. Τον αρπάζει καθώς είναι: ακόμη ζαλισμένος από το πέσιμο, του εφαρμόζει μια λαβή Ιαπωνικής πάλης και τον θέτει εκτός μάχης, πριν ο Γερμανός προλάβει να φωνάξει ή να άμυνθῃ.

Προχωρεί τώρα γοργά προς το φώς. "Όταν πλησιάζει σ' αυτό βλέπει δυο άντρες, σκυμμένους πάνω από μια τεράστια βόμβα στημένη ορθή, να διδώνουν κάτι έξαρ-

τήματα. Ο Γιώργος άναγνώριζε: τα εξαρτήματα αυτά. Είναι συσκευές άναφλέξεως. "Όταν τα βιδώσουν πάνω στη βόμβα ή έκρηξις της θα είναι: πια ζήτημα ενός ή δύο λεπτών! "Αν δέν μπορέσουν να τα βιδώσουν ή βόμβα δέν θα έκραγῃ ποτέ!

Στην «κόλαση»

ΠΙΣΩ του άκούει ενώ πάνω άπ' το κεφάλι του, στο δρόμο, άντηχούν ριπές αυτομάτων. Μά το ήρωικό Έλληνόπουλο δέ δίνει καμμιά σημασία σ' όλα αυτά. Δέ βλέπει παρ ά μόνο τη βόμβα και μια σκέψη ύπάρχει στο μυαλό του: να έμποδίση τους δολοφόνους να βιδώσουν τις συσκευές άναφλέξεως!

Συσπειρώνεται: και έπιτίθεται: με άφάνταστη όρμη. Ο π.ό κοντινός από τους Γερμανούς δέχεται στο σαγώνι: μια γροθιά πεύ τον στέλνει να κυλιστῃ στο υγρό έδαφος της ύπνομου. Ο δεύτερος σηκώνει ένα βαρύ έργαλειο για να χτυπήσῃ το παιδί. Μά δέν προλαβαίνει. Δέχεται μια τρομακτική κλωτσιά στο στομάχι και κυλιέται κι' αυτός δι-

πλα στο σύντροφό του!

Τὸ Ἑλληνόπουλο δὲ χάνει ὅτε σιγῇ. Ξέρεῖ ὅτι τὰ θέματα ποὺ πλησιάζουν γοργὰ ἀπὸ τὸ μέρος τῆς σκάρας προέρχονται ἀπὸ Γερμανούς. Καὶ ξέρεῖ ὅτι, αὐτὴ τῇ στιγμῇ, αὐτόματα εἶναι κιόλας στραμμένα ἐπάνω του ἔτοιμα νὰ τὸν γαζώσουν μὲ τὶς σφαῖρες τους! Μὰ ἀδιαφορεῖ. Τὸ μόνο ποὺ θέλει εἶναι νὰ προλάβῃ νὰ καταστρέψῃ τὶς συσκευὲς ἀναφλέξεως κι' ἐπειτα ἄς πεθάνῃ! Θὰ ἔχῃ κάνει ἔτσι τὸ καθήκον του πρὸς τὴν πατρίδα του καὶ τοὺς συμμάχους τῆς!

Ἀρπάζει τὶς συσκευές, τὶς ἀποσπᾷ ἀπὸ τὴν βόμβα, τὶς ρίχνει χάμω καὶ τὶς ποδοπατάει τσακίζοντάς τες!

Καθὼς σηκώνει ἱκανοποιημένος τὸ κεφάλι του, βλέπει ἕναν ἀπ' τοὺς δυὸ Γερμανούς νὰ τὸν σημαδεύῃ μ' ἕνα πιστόλι. Καταλαβαίνει ὅτι αὐτὸ εἶναι τὸ τέλος καὶ κλείνει τὰ μάτια του. Ἕνας πυροβολισμὸς ἀντηχεῖ, καί μιά ὥμος σφαῖρα δὲν ἀγγίζει τὸ Ἑλληνόπουλο! Ἀνοίγει τὰ μάτια του. Ὁ Γερμανὸς εἶναι νεκρὸς μὲ μιὰ σφαῖρα στὸ μέτωπο! Ὁρθὸς μπροστὰ στὸ Γιώργο στέκεται ὁ... ἀρχιστράτηγος τῶν Συμμάχων μαζὶ μὲ μερικοὺς ἄντρες τῆς στρατιωτικῆς ἀστυνομίας.

— Εὐτυχῶς προλάβαμε!, λέει ὁ ἀρχιστράτηγος μὲ χαρὰ. Εὐτυχῶς ἐπέστρεψα στὸ στρατηγεῖο σὶς ἑντεκα κι' ὁ ἀξιώματικὸς ὑπηρεσίας μοῦ εἶπε γιὰ τὸ τηλεφώνημά σου,

ποὺ τὸ εἶχε περάσει ὁ βλάκαρς γιὰ φάρσα! Θὰ τὸν περάσω ἀπὸ στρατοδικεῖο! Πάντως ἔτρεξα ἀμέσως ἐδῶ καὶ ἔφτασα στὴν ὑπόνομο. Ἕνας μὲ δὼν 23 καὶ 14 ἀκριβῶς τῇ στιγμῇ ποὺ ἐσύ πηδούσες μέσα στὴν ὑπόνομο. Ἕνας μόνον Γερμανὸς πρόλαβε νὰ πηδήσῃ ξεπίσω σου. Τοὺς ὑπόλοιπους τοὺς γαζώσαμε μὲ τ' αὐτόματά μας καὶ πηδήσαμε μέσα. Φτάσαμε ἐγκαίρως, τῇ στιγμῇ ποὺ ὁ κατάσκοπος ἐτοίμαζόταν νὰ σὲ σκοτώσῃ!

Καὶ προσθέτει μὲ θαυμασμό:

— Εἶσαι ὁ μεγαλύτερος ἤρωας ποὺ γέννησε ποτὲ ὁ κόσμος, Παῖδι - Φάντασμα! Ἡ πατρίδα σου, ἡ Ἑλλάς, πρέπει νὰ εἶναι περήφανη γιὰ σένα! Ἐσωσες τὴ ζωὴ ἑκατοντάδων χιλιάδων ἀνθρώπων! Ἡ Ἀμερικὴ σοῦ ὀφείλει αἰώνια εὐγνωμοσύνη!

Μὰ ὁ Γιώργος δὲν τὸν ἀκούει. Ἡ σκέψις του γυρίζει στὴν Κατερίνα καὶ στὸ Σπίθα, ποὺ ἔχουν μείνει πίσω, στὸ κρησφύγετο τῶν Γερμανῶν. Εἶναι ἄραγε ἀκόμα ζωντανοὶ καὶ ἐλεύθεροί; ἢ ἔχουν πέσει στὰ χέρια τῶν δολοφόνων τοῦ Χίτλερ;

— Στρατηγέ μου, λέει χωρὶς νὰ ἀπαντήσῃ στὰ κολακευτικὰ λόγια του, θέλω νὰ θέσετε στὴ διάθεσί μου τὸ πρὸ γρήγορο αὐτοκίνητο ποὺ ἔχετε κοντὰ στὸ σταυροδρόμι τῶν ὁδῶν 23 καὶ 24. τῶν Ὁδῶν 23 καὶ 14.

* * *

Λίγα λεπτά ἀργότερα, τὸ

Παιδί - Φάντασμα φτάνει στο μεγάλο κτίριο που χρησίμευε ως μυστικό άρχειο των Γερμανών κατασκόπων. 'Η αστυνομία έχει μπη στο κρησφύγετο των πρακτόρων του έχθρου στο μεταξύ, αλλά δεν έχει βρή κανένα Γερμανό, εκτός από μερικούς νεκρούς.

— Βρήκαμε επίσης, λέει ο έπικεφαλής των αστυνομικών, ένα χοντρό παιδί που φαίνεται τρελλό. Μιλάει για κάλασι, βελζεβούλιδες και παρόμοια! Και έχει και μιά μαϊμουδίτσα στην άγκαλιά του.

— Πού είναι το παιδί αυτό; ρωτάει ο Γκώργος που καταλαβαίνει ότι πρόκειται για το Σπίθα.

— Σ' ένα από τα υπόγεια του ουρανοξύστη. 'Αρνείται να βγῇ έξω!

Το Παιδί - Φάντασμα κατεβαίνει βιαστικά στα υπόγεια και βρίσκει εκεί τον Σπίθα, με την Τσικίτα στον ώμο του να παλεύει με τρεις αστυφύλακες, που μάταια προσπαθούν να τον βγάλουν έξω.

— 'Αφήστε με!, ούρλιάζει το καθυστερημένο στο μυαλό παιδί. Σας λέω ότι εκεί μέσα μπήκαν οι βελζεβούλιδες με την Κατερίνα! Εκεί πίσω από τον τοίχο αυτό!

Βλέπει το Γκώργο και το μάτια του λάμπουν από χαρά.

— Γκώργο!, φωνάζει. Πές τους να με αφήσουν! Είναι βλάκες και δεν μπορούν να καταλάβουν τί τους λέω!

— Παρακαλώ, διατάξτε να τον αφήσουν ελεύθερο!, λέει

το Παιδί - Φάντασμα στον έπικεφαλής των αστυνομικών.

Και λέει στο Σπίθα:

— Πές μου τί συνέβη! "Όσο μπορείς πιο καθαρά.

— Νά, απαντάει το άδικα πεινασμένο παιδί, ήρθαν οι βελζεβούλιδες να κλέψουν από τον παράδεισο φρούτα και λουλούδια. Και πήραν μαζί τους την Κατερίνα. Την πήραν με δεμένα τα χέρια και έφυγαν από μιά τρύπα στον τοίχο αυτό! Πήγαν στην κόλασι! Κι' η τρύπα ξανάκλεισε πίσω τους!

Και δείχνει το μέρος από το όποιο είχαν φύγει οι Γερμανοί.

— Μα δὲ βλέπω καμμιὰ τρύπα!, λέει ο έπικεφαλής των αστυνομικών.

Χωρίς να μιλήση, το Παιδί - Φάντασμα πηγαίνει κοντά στον τοίχο κι' αρχίζει να τον εξετάζει με το μάτι, ενώ τουτόχρονα τον πασπατεύει με το χέρι ου. Περνάει αρκετή ώρα χωρίς το ψάξιμο αυτό να φέρη κανένα αποτέλεσμα. 'Ο έπικεφαλής των αστυνομικών αρχίζει να χάνη την υπομονή του.

— 'Εγώ με τους άντρες μου, λέει, θ' ανεβώ επάνω. Πρέπει να έτοιμάσω την αναφορά μου.

Και οι αστυνομικοί αποσύρονται, αφήνοντας τα δυο παιδιά μόνα:

'Ο Γκώργος συνεχίζει το ψάξιμο ως έπιμονή. Στο βάθος όμως έχει αρχίσει κι' αυτός να απελπίζεται.

— Μήπως, είδες κανένα έ-

νετρο, Σπίθα; ρωτάει ενώ πασπατεύει πάντα τον τοίχο και τον έξετάζει με το βλέμμα. Μήπως έκανες λάθος;

— Σου όρκίζομαι, Γιώργο! διαμαρτύρεται ο Σπίθας. Νά μην ξαναβάλω... μπουκιά στο στόμα μου αν σου λέω ψέματα! Θά...

Ξαφνικά, σωμαίνει και γουρλώνει τα μάτια του. Καθώς το χέρι του Γιώργου συναντά μια μικρή προεξοχή, ένα σιγανό τρίξιμο ακούγεται και ένα κομμάτι του τοίχου παραμερίζει, αποκαλύπτοντας μια μεγάλη σκοτεινή τρύπα!

— Νάτη!, φωνάζει ο Σπίθας με χαρά. Από την τρύπα αυτή κατέβηκαν οι βελζεβούληδες στην κόλαση μαζί με την Κατερίνα!

Το Παιδί - Φάντασμα δγάζει από την τσέπη του ένα φανάρι κι' ένα πιστόλι. Δι-

στάζει για μια στιγμή. Νά μήν μόνος στην τρύπα αυτή ή νά καλέση και τους άστynomικούς;

Προτιμά νά προχωρήσει μόνος του με τον Σπίθα. Κι' αυτό γιό δυό λόγους: Πρώτον, μπορεί ακόμα και μίας στιγμής καθυστέρησης νά χαρίση στην Κατερίνα τó θάνατο. Δεύτερον, πρέπει νά πλησιάση άθόρυβα στο νέο κρησφύγετο των Γερμανών άλλοιώς ό κίνδυνος που άπειλεί την Κατερίνα μπορεί νά γίνει μεγαλύτερος, αν οι Γερμανοί τους άντιληφθούν νά πλησιάζουν. Κι' αν πάρη μαζί του άστynomικούς, ή ομάδα του θά μεγαλώση πολύ και θά τραθήξη την προσοχή του έχθρου.

— Έλα, Σπίθα! λέει τέλος. Θά κατεβούμε στην κόλαση!

Και μπαίνει μέσα στο σκοτεινό άνοιγμα.

Τ Ε Λ Ο Σ

Συγγραφέας: ΘΑΝΟΣ ΑΣΤΡΙΤΗΣ

Άπαγορεύεται ή άναδημοσίευσις.

ΑΓΟΡΑΣΕΣ

τόν τόμο του περιοδικού «ΤΟ ΔΙΚΟ ΜΟΥ»; Μην παραλείψης νά τον ζητήσεις από τὰ γραφεία μας, Λέκκα 22, Άθήναι. Είναι τó πιο πλούσιο και πιο συναρπαστικό διδγίο που υπάρχει!

Άμέτρητα άναγνώσματα, μυθιστορήματα, διηγήματα, εύθυμοι τύποι, γελοιογραφίες! 2.000 τετράχρωμες εικόνες! Σωστός ΘΗΣΑΥΡΟΣ!

Ἀ γό ρ α ο ε ς

τὸ νέο ἐβδομαδιαῖο ἀνάγνωσμα αὐτοτελῶν περιπετειῶν,
ποῦ κυκλοφόρησε;

ΜΙΚΡΟΣ

ZOPPO

ZOPPO: ὁ μικρὸς προστάτης τῶν κατατρεγμένων καὶ τῶν
ἀδικημένων!

ZOPPO: ὁ μικρὸς τιμωρὸς τοῦ ἐγκλήματος!

ZOPPO: ὁ μικρὸς ὑπερασπιστὴς τοῦ Νόμου!

Κάθε Πέμπτη μιὰ συναρπαστικὴ αὐτοτελὴς περιπέτεια.

Τιμὴ 2 δραχμές.

Ο Μ Ι Κ Ρ Ο Σ Η Ρ Ω Σ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ ΗΡΩΪΚΩΝ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΩΝ

ΚΥΚΛΟΦΟΡΕΙ ΚΑΘΕ ΣΑΒΒΑΤΟ
(ΑΝΑΤΥΠΩΣΙΣ)

Έτος 2ον — Τόμος 13ος — Άριθ. τεύχους 99 — Δραχ. 2
Γραφεία: Λέκκα 22 (έντὸς τῆς Ἰτοῆς). Τηλέφ. 228.983

Δημοσιογραφικός Διευτῆς: Σ. Ἀνεμοδουράς, Στρ. Πλαστήρα 21
Ν. Σμύρνη. Οἰκονομικός Διευτῆς: Γ. Γεωργιάδης, Σφιγγός 38
Προϊστ. τυπογρ.: Α. Χατζηθασιλίου, Ταταούλων 19, Ν. Σμύρνη
Ἐπιστολαί, ἐπιταγαί: Γεώργ. Γεωργιάδην, Λέκκα 22, Ἀθήναι

Συνδρομαὶ ἐσωτερικοῦ:		Συνδρομαὶ ἐξωτερικοῦ:	
Ἑτησία	δρχ. 100	Ἑτησία	δολλάρια 4
Ἑξάμηνος	» 55	Ἑξάμηνος	» 2

Στὸ ἐπόμενο τεῦχος, τὸ 100, ποὺ ἔχει τὸν τίτλο:

ΤΟ ΠΑΙΔΙ-ΦΑΝΤΑΣΜΑ ΤΙΜΩΡΕΙ

ἐξοντώνεται ἐπὶ τέλους ὁ τρομερὸς Φρανκενστάιν, ὁ ἐγκλημα-
τικὸς κατάσκοπος τοῦ Χίτλερ, ἔπειτα ἀπὸ μιᾶ γιγαντο-
μαχία μὲ τὸν Γιώργο Θαλάσση!

ΜΠΑΙΝΟΝΤΑΣ ΣΤΟ ΕΡΗΜΟ ΦΥΛΑΚΙΟ

ΑΥΤΟ ΤΟ ΣΚΟ-
ΤΑΔΙ Κ' Η ΣΙ-
ΩΠΗ, ΔΕΝ ΜΟΥ
ΑΡΕΣΟΥΝ ΠΟΛΥ!

ΦΟΒΑΜΑΙ ΜΗΠΡΟΣΑΥ-
ΤΟ ΤΟ ΝΕΚΡΟ ΤΕΡΑΣ
ΗΤΑΝΕ ΜΠΛΟΦΑ ΠΑ-
ΝΑ ΜΑΣ ΤΡΑΒΗΣΟΥΝ
ΕΔΩ ΜΕΣΑ.

ΣΣΣ. ΣΙΩΠΗ!
ΚΑΤΙ ΑΚΟΥΩ.

ΞΑΦΝΙΚΑ.

ΕΙΣΘΕ
ΑΙΧΜΑΛΩΤΟΙ
ΜΟΥ! ΜΗΝ ΑΥ-
ΤΙΣΤΑΘΗ ΚΑ-
ΝΕΙΣ. ΘΑΝΑΙ
ΜΑΤΑΙΟ.

ΠΟΙΟΣ ΕΙΣ' ΕΣΥ ΚΑΙ
ΜΕ ΠΟΙΟ ΔΙΚΑΙΩΜΑ
ΜΑΣ ΑΙΧΜΑΛΩΤΙ-
ΖΕΙΣ;

ΕΙΜΑΙ Ο ΧΑΛΓΚΟ ΤΟΥ ΝΟΥΡ
ΠΡΟΚΕΙΤΑΙ ΝΑ ΚΑΤΑΣΤΡΕΦΩ ΟΛΟΚΛΗ-
ΡΟ ΑΥΤΟ ΤΟ ΜΙΚΡΟ ΔΟΡΥΦΟΡΟ,
ΚΑΘΩΣ ΚΑΙ ΤΗ ΓΗΣΑΣ'. ΕΙΣΤΕ ΤΥ
ΧΕΡΟΙ ΠΟΥ ΘΑ ΕΙΣΤΕ ΜΑΖΥ ΜΟΥ
ΚΑΙ ΘΑ ΓΛΥΤΟΣΕΤΕ.

ΑΙΤΟ ΑΡΓΟΤΕΡΑ

ΚΑΛΥΤΕΡΑ ΤΙ ΝΑ
ΚΑΝΟΥΜΕ ΚΛΕΙ-
ΣΜΕΝΟΙ ΕΔΩ
ΜΕΣΑ;

ΕΜΕΙΣ
ΤΙΘΑ
ΤΡΩΜΕ
ΚΥΡΙΕ ΛΟΧΑ-
ΓΕ, ΚΙ' ΕΓΩ
ΠΕΘΑΙΝΩ
ΤΗΣ ΠΕΙΝΑΣ!

ΤΙ ΘΑΛΕ-
ΓΕΣ ΤΟΜ,
ΠΑΜΙΑ
ΑΠ' ΑΥΤΕΣ
ΤΙΣ ΑΚΡΙ-
ΔΕΣ...
ΦΡΙΚΑΣΣΕ.

ΑΝΑΤ